

ที่นี่...

สถานีคดีปกครอง 3

ที่นี่...สถานี **คดีปกครอง 3**

ที่นี่...สถานีคดีปกครอง 3

ISBN 978-616-333-018-3

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มกราคม 2557

จำนวน 30,000 เล่ม

จัดพิมพ์โดย...

สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานศาลปกครอง

120 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง

เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210

โทรศัพท์ 0 2141 1111

<http://www.admincourt.go.th>

พิมพ์ที่

พจก. อรุณการพิมพ์

457/6-7 ถนนพระสุเมรุ แขวงบวรนิเวศ เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200

โทร. 0-2282-6033-4 โทรสาร 0-2280-2187-8

E-mail: info@aroonkarnpim.co.th www.aroonkarnpim.co.th

คำนำ

หนังสือ **ที่นี่...สถานีดติปครอง 3** เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ประชาสัมพันธ์อีกหนึ่งรายการที่ผลิตขึ้นเพื่อตอบสนองต่อภารกิจการสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับคดีปกครองประเภทต่างๆ โดยใช้วิธีการคัดเลือกคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง นำมาเขียนในลักษณะของเรื่องสั้นจบในตอน มีเนื้อหาระชับ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย สำนักงานศาลปกครองได้เคยจัดพิมพ์หนังสือ **ที่นี่...สถานีดติปครอง 1 และ 2** มาก่อนหน้านี้แล้วและได้รับการตอบรับจากผู้อ่านด้วยดีตลอดมา แม้ว่าจะได้มีการจัดพิมพ์ซ้ำหลายครั้งก็ตาม สำนักงานศาลปกครองจึงได้จัดพิมพ์หนังสือ **ที่นี่...สถานีดติปครอง 3** ตามมาเป็นลำดับ ซึ่งเป็นฉบับที่ท่านได้ถืออยู่ในมือขณะนี้ โดยได้รวบรวมตัวอย่างคำพิพากษาคดีปกครองที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับคดีพิพาทที่เกิดจากการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ซึ่งเป็นคดีปกครองที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งของศาลปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (2) ของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542

สำนักงานศาลปกครองหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ **ที่นี่...สถานีดติปครอง 3** เล่มนี้จะเป็นประโยชน์ในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับศาลปกครองและคดีปกครองให้แก่ผู้อ่านและทำให้ท่านสามารถนำไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้เช่นเดียวกับเอกสารประชาสัมพันธ์ชุดอื่นๆ ของสำนักงานศาลปกครอง

สำนักงานศาลปกครอง

มกราคม 2557

สารบัญ

	หน้า
สัปดาห์ที่ 1 ลู้เพื่อคัคต์คริสต์.....	9
สัปดาห์ที่ 2 ความฝันอันสูงส่ง.....	15
สัปดาห์ที่ 3 กว่าจะได้เกียรตินิยม.....	21
สัปดาห์ที่ 4 ชีวิตไม่ได้โรยด้วยน้ำตาล.....	25
สัปดาห์ที่ 5 ทางใครทางมันดีกว่าไหม.....	29
สัปดาห์ที่ 6 เห็นก็ช่างไม่เห็นก็ช่าง(ไม่ได้).....	33
สัปดาห์ที่ 7 ซอยแคะบออยู่ได้ ใจแคะบออยู่ยาก.....	39
สัปดาห์ที่ 8 ผมไม่ผิดทำไมไม่แก้.....	45
สัปดาห์ที่ 9 เรื่องหมูๆ.....	49
สัปดาห์ที่ 10 ผาก(บ้าน)ไว้ในมือเธอ.....	53
สัปดาห์ที่ 11 ใครช่วยที ขยะนี้ ชื่นไม่เอา!!!.....	57
สัปดาห์ที่ 12 ครกหินทำพิษ.....	61

ก่อนออกเดินทาง...

“

ศาลปกครองเป็นองค์กรตุลาการที่จัดตั้งขึ้น
เป็นเอกเทศ แยกต่างหากจากศาลยุติธรรม เพื่อทำหน้าที่พิจารณาพิพากษา
คดีปกครองซึ่งเป็นคดีพิพาทระหว่างเอกชนกับหน่วยงานทางปกครอง
หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือคดีพิพาทระหว่างหน่วยงานทางปกครองกับเจ้าหน้าที่
ของรัฐด้วยตนเอง ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น
ศาลในประเทศไทยจึงประกอบด้วย **ศาลปกครอง** ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจในการ
พิจารณาพิพากษาคดีปกครอง และ **ศาลยุติธรรม** ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณา
พิพากษาคดีแพ่ง คดีอาญาและคดีอื่นๆ ที่กฎหมายกำหนดไว้เฉพาะ การจัดกระบวนการ
ยุติธรรมออกเป็นกระบวนการยุติธรรมทางปกครองซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง
และกระบวนการยุติธรรมทางแพ่งและอาญา ซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม
ทำให้ปัจจุบันประเทศไทยจัดอยู่ในระบบศาลที่เรียกว่า **“ศาลคู่”** ซึ่งต่างไป
จากเดิมที่เป็นระบบ **“ศาลเดี่ยว”**

”

administrative court station

มาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 บัญญัติว่าศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้

- (1) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกรกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการ อันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ
- (2) **คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร**
- (3) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายหรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร
- (4) คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง
- (5) คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับให้บุคคลต้องกระทำหรือละเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด
- (6) คดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง

สู้เพื่อศักดิ์ศรี!!!

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่
อ.239/2550

สู่เพื่อศักดิ์ศรี !!!

การได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ เป็นสิทธิประโยชน์และเกียรติประวัตินับสูงสุดของเหล่าข้าราชการที่ปฏิบัติหน้าที่อย่างสุจริตในการรับใช้ประชาชน แต่ถ้าเหตุการณ์กลับพลิกผันทำให้ไม่ได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ตามสิทธิที่ตนควรได้เพราะอุบัติเหตุบางอย่างและไม่ใช้ความผิดของตนเอง ก็คงไม่มีใครยอมได้ เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องของศักดิ์ศรีที่จะมาลูบคมกันไม่ได้...

สถานีนี้เป็นเรื่องของนายอุตสาห์ รั้งงานดี ที่เดิมเคยเป็นลูกจ้างประจำ ที่ได้รับรางวัลเจ้าหน้าที่ดีเด่นประจำกองปราบปรามประจำสำนักงานหาเส กรมแผนแพบ และเคยได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นที่ 5 เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย อีกทั้งยังเป็นผู้มีสิทธิได้รับการเสนอชื่อเพื่อขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ในลำดับขั้นที่สูงขึ้นอีกด้วย แต่ขณะที่นายอุตสาห์ยังปฏิบัติงานอยู่และใกล้จะเกษียณอายุราชการนั้น กรมแผนแพบกลับไม่ดำเนินการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้ เมื่อเป็นเช่นนี้ก่อนจะเกษียณอายุราชการ นายอุตสาห์จึงได้มีหนังสือร้องทุกข์ถึงผู้บังคับบัญชาต้นสังกัด

ต่อมาสำนักงานฮาเฮ จึงได้มีหนังสือถึงกรมแผนผัง เพื่อขอส่งรายชื่อบุคคลจำประจำที่มีคุณสมบัติเข้าหลักเกณฑ์ที่จะเสนอชื่อขอรับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ประจำปี 2538 (เพิ่มเติม) จำนวน 1 ราย คือ นายอุตสาหะ รักงานดี **โดยขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์**
ชั้นที่ 5 เบญจมาภรณ์ช้างเผือก และเมื่อนายอุตสาหะทราบเรื่องก็รู้สึกพอใจและเตรียมปิดหมู่บ้านเลี้ยงฉลองกันเลยทีเดียว

เวลาผ่านไปนายอุตสาหะเฝ้ารอวันนั้นอย่างใจจดใจจ่อเรื่อยมา จนเกษียณอายุราชการในปี 2539 แต่วันแห่งความภาคภูมิใจหาใช่จะมาถึงได้โดยง่าย เพราะอีก 2 ปีต่อมาหลังจากเกษียณอายุราชการ นายอุตสาหะได้ตรวจสอบรายชื่อผู้ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ในราชกิจจานุเบกษา ปรากฏว่าไม่มีชื่อของตน จึงสอบถามไปยังเจ้าหน้าที่ของกรมแผนผัง และเจ้าหน้าที่รับปากว่าจะติดตามให้ หลังจากนั้นนายอุตสาหะก็ติดตามไต่ถามเรื่องมาโดยตลอด แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบใดๆ จนกระทั่งเดือนมิถุนายน 2545 นายอุตสาหะได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ว่ายังมีได้มีการดำเนินการใดๆ ในเรื่องนี้ให้แก่นั่น นายอุตสาหะจึงอดรอนทนไม่ได้เข้ายื่นหนังสือขอความเป็นธรรมต่อกรมแผนผังและสุดท้ายได้รับแจ้งว่าไม่สามารถดำเนินการขอให้ได้ เพราะนายอุตสาหะได้เกษียณอายุราชการไปนานแล้ว

เมื่อหน่วยงานได้ปล่อยให้เรื่องนี้ค้างคามานานเกินสมควรแล้วและคงไม่ยอมดำเนินการต่อให้แน่นอน นายอุตสาหะจึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้กรมแผนผังขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ย้อนหลังให้แก่ตนตามสิทธิประโยชน์อันชอบธรรม

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาว่า ตามระเบียบสำนักงานกฤษฎีกาว่าด้วยการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นที่เชิดชูยิ่งช้างเผือกและเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีเกียรติยศยิ่งมงกุฎไทย พ.ศ.2536 บัญชี 15 การขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้ให้แก่ลูกจ้างประจำกำหนดว่า ลูกจ้างประจำซึ่งได้รับเงินค่าจ้างตั้งแต่อัตราเงินเดือนขั้นต่ำของข้าราชการพลเรือน ระดับ 3 แต่ไม่ถึงขั้นต่ำของอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน ระดับ 6 และต้องปฏิบัติงานติดต่อกันมาเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 8 ปีบริบูรณ์ นับตั้งแต่วันเริ่มจ้างจนถึงวันก่อนวันพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษาของปีที่จะขอพระราชทานไม่น้อยกว่า 60 วัน ให้เริ่มขอพระราชทาน

เครื่องราชอิสริยาภรณ์ได้ตั้งแต่วันที่ 5 เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย จนถึงชั้นที่ 4 จัตุรถาภรณ์มงกุฎไทย

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า นายอุตสาหะ ได้รับการบรรจุเป็นลูกจ้างประจำตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2510 และในปี พ.ศ.2530 ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ชั้นที่ 5 เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย ต่อมากรมแผนผังก็ไม่ได้เสนอชื่อนายอุตสาหะเพื่อขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ในลำดับชั้นที่สูงขึ้นอีก จนกระทั่งนายอุตสาหะได้เกษียณอายุราชการไปในวันที่ 30 กันยายน 2539 ทั้งที่มีคุณสมบัติของผู้พึงได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี และหลักเกณฑ์การขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ให้แก่ลูกจ้างประจำของกรมแผนผังครบถ้วน ซึ่งตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าวนั้น กำหนดไว้ว่า หัวหน้าส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรมมีหน้าที่รวบรวมและตรวจสอบรายชื่อและพิจารณาคุณสมบัติและกลั่นกรองความดีความชอบ และให้หัวหน้าส่วนราชการระดับกระทรวงทำหน้าที่พิจารณาถ่วงดุลและรับรองอีกชั้นหนึ่งก่อนเสนอไปยังปลัดกระทรวง ซึ่งจะเป็นผู้เสนอรายชื่อผู้ที่สมควรขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

การที่กรมแผนผังอ้างว่า ผู้บังคับบัญชาต้นสังกัดของนายอุตสาหะมิได้เสนอชื่อเข้ามาทำให้ทางกรมไม่ทราบเรื่อง จึงไม่ได้ดำเนินการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้แก่ นายอุตสาหะจึงฟังไม่ขึ้น

และเมื่อนายอุตสาหะมีหนังสือขอความเป็นธรรมต่อกรมแผนผัง ก็สมควรที่ทางกรมจะประสานหารือไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในเรื่องนี้เพื่อเยียวยาความเสียหายของนายอุตสาหะ แต่กรมแผนผังก็มิได้ดำเนินการแต่อย่างใด

อีกทั้งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าว ประกอบกับพยานผู้แทนสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ให้ถ้อยคำว่าการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้แก่ลูกจ้างประจำที่เกษียณอายุราชการไปแล้วสามารถกระทำได้แต่จะต้องทำบัญชีการขอพระราชทานแยกบัญชีเป็นกรณีพิเศษโดยจะมีวิธีการและขั้นตอนเช่นเดียวกับการขอพระราชทานในกรณีปกติทั่วไป และในกรณีของนายอุตสาหะก็สามารถดำเนินการได้

ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างของกรมขนส่งที่ว่านายอุตสาหะเกษียณอายุราชการไปแล้ว ไม่อาจขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้ได้นั้น จึงฟังไม่ขึ้น

การที่กรมขนส่งไม่ดำเนินการเพื่อขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้แก่ นายอุตสาหะจึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ พินิจพิจารณาให้กรมขนส่งดำเนินการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้แก่ นายอุตสาหะ โดยให้ประธานหรือแนวทางในการดำเนินการกับสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ทั้งนี้ ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด

เรื่องนี้ นายอุตสาหะ ได้มีการอุทธรณ์ต่อไปยังศาลปกครองสูงสุด แต่คำอุทธรณ์นั้นไม่ได้เป็นการคัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นว่าไม่ถูกต้องในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอย่างไร ศาลปกครองสูงสุดจึงได้มีคำพิพากษายกอุทธรณ์ ดังนั้น กรมขนส่ง จึงยังต้องดำเนินการตามที่ศาลปกครองชั้นต้นได้พิพากษาไว้ และเชื่อว่านายอุตสาหะ จะได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ในลำดับชั้นตามสิทธิโดยชอบธรรมของตนเองในไม่ช้านี้

อุทธรณ์สอนใจประจำสถานีนี้คือ สิทธิประโยชน์และศักดิ์ศรี...เป็นเรื่องที่หน่วยงานต้นสังกัดต้องใส่ใจดูแลผู้ใต้บังคับบัญชา เพราะเป็นขวัญกำลังใจของคนทำงาน ห้ามเพิกเฉยและจะละเลยไม่ได้

ความฝันอันสูงสุด

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่

อ.123/2551

ความฝันอันสูงสุด

ความหวังของคนไร้สัญชาติที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินไทยคือสักวันหนึ่งจะได้เป็นพลเมืองไทย โดยสมบูรณ์สามารถตั้งถิ่นฐานอยู่บนแผ่นดินนี้ได้โดยไม่อ้อยอิ่งเสียเวลาใคร ซึ่งกระบวนการในการได้สัญชาติไทยของคนต่างด้าวนั้นจะมีขั้นตอนต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ที่เป็นอำนาจและดุลพินิจของฝ่ายปกครองว่าผู้นั้นเข้าเงื่อนไขในการให้สัญชาติไทยหรือไม่ แต่หากขั้นตอนเหล่านั้นมีความล่าช้าเกินสมควรก็ดูจะไม่ใช่ว่าเรื่องดีนัก เพราะยิ่งนานไปก็ยิ่งอาจกระทบสิทธิที่พึงมีพึงได้ตามกฎหมายของผู้ขอมากขึ้นทุกวัน

เรื่องราวของสถานีนี้เป็นเรื่องราวของนายจันทร์ หวันเทียน ซึ่งเป็นคนไร้สัญชาติที่เกิดในประเทศไทยโดยมีบิดาและมารดาเป็นบุคคลสัญชาติเวียดนามอพยพซึ่งเดินทางมาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สอง นับตั้งแต่เกิดจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว นายจันทร์มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดบึงบอระเพ็ดและศึกษาจนจบหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้น โดยวาดฝันไว้ว่า

สักวันหนึ่งท่านจะต้องเป็นคนไทยที่ถูกต้องตามกฎหมาย สร้างประโยชน์ให้แก่ชาติไทย เพื่อตอบแทนบุญคุณแผ่นดินเกิดแห่งนี้ให้ได้

ต่อมา นายจันทร์ หวันเทียน ได้แต่งงานสร้างครอบครัวใหม่กับหญิงสาวชาวไทยจนมีบุตรด้วยกัน 2 คน ยิ่งส่งผลทำให้การดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพในประเทศไทยเป็นไปได้ง่ายลำบาก เพราะตนเองยังคงไม่ได้มีสัญชาติไทยตามกฎหมายและไม่มีสิทธิต่างๆ เหมือนเช่นคนไทยอย่างแท้จริง

นายจันทร์ได้เคยยื่นคำร้องขอมีสัญชาติไทย ณ สำนักงานทะเบียนอำเภอ แต่ก็ไม่เคยได้รับแจ้งผลการพิจารณาแต่อย่างใด ต่อมาเมื่อมีการดำเนินโครงการเร่งรัดการพิจารณาให้สถานะตามกฎหมายแก่ผู้อพยพชาวเวียดนามที่ยังไม่ได้สถานะตามกฎหมาย นายจันทร์คิดว่าความหวังของตนน่าจะเป็นจริงได้ในคราวนี้ จึงได้ยื่นคำร้องขอมีสัญชาติไทยอีกครั้ง

แต่ก็เป็นที่น่าเสียดายที่ความหวังครั้งนี้ก็ไม่ได้เป็นดังใจนึกเพราะนายจันทร์ก็ยังคงไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอีกเช่นเคย นายจันทร์เห็นว่าการพิจารณาคำขอมีสัญชาติไทยของตนในครั้งที่สองนั้นมีความล่าช้าเกินสมควร และคิดว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่ตนเองจะยอมนิ่งเฉยและต้องอยู่แบบคนไร้ตัวตนในสังคมเช่นนี้ต่อไป ถ้าหากลุกขึ้นต่อสู้เพื่อตนเองและครอบครัวอีกสักครั้งก็คงไม่มีอะไรเสียหายและอาจปรากฏผลเป็นไปในทางที่ดีก็ได้ จึงยื่นฟ้องรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ตนได้สัญชาติไทย

ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่า นายจันทร์เป็นบุตรของผู้อพยพชาวเวียดนามเกิดที่จังหวัดบักบานของประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ.2501 ได้ยื่นคำร้องขอมีสัญชาติไทยต่อเจ้าหน้าที่ที่มาปฏิบัติงานในพื้นที่จังหวัดบักบานตามโครงการเร่งรัดการพิจารณาให้สถานะตามกฎหมายแก่ผู้นอพยพ ในระหว่างวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2544 ถึงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2544 แต่ในที่สุดก็ยังมิได้มีการพิจารณาคำร้องดังกล่าว

คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติล่าช้าเกินสมควรตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (2) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 และเนื่องจากการฟ้องขอให้พิจารณาการขอมีสัญชาติไทย

ของนายจันทร์เป็นการฟ้องคดีปกครองเกี่ยวกับการคุ้มครองสถานะของบุคคลจึงยื่นฟ้องคดีเมื่อใดก็ได้

ตามมาตรา 52 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน นายจันทร์จึงมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

เมื่อนายจันทร์ได้ยื่นคำร้องขอมีสัญญาไทยที่จังหวัดบัวบาน ตามโครงการเร่งรัดการพิจารณาให้สถานะตามกฎหมายแก่ผู้อยู่อพยพ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้ส่งรายชื่อของผู้ยื่นคำร้องทั้งหมดให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการตรวจสอบคุณสมบัติตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนดและได้รับรายงานจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องว่านายจันทร์ไม่มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือประวัติการถูกจับกุมและดำเนินคดีอาญา โดยคณะอนุกรรมการพิจารณาให้สัญญาไทยระดับจังหวัดบัวบาน ได้ประชุมครั้งที่ 1/2544 เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2544 มีมติว่าสมควรให้สัญญาไทยแก่นายจันทร์

จังหวัดบัวบานจึงได้แจ้งผลการพิจารณาดังกล่าวให้กระทรวงมหาดไทยตามหนังสือลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2544 ซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้รับเมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2544 แต่มิได้เสนอเรื่องให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาสั่งการ

แม้ว่า พ.ร.บ. สัญชาติฯ ไม่มีบทบัญญัติกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาให้สัญญาไทย แต่เมื่อกระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือด่วนที่สุด ลงวันที่ 10 มกราคม 2544 แจ้งเวียนแนวปฏิบัติในการพิจารณาให้สถานะทางกฎหมายแก่ผู้อยู่อพยพให้จังหวัดต่าง ๆ ถือปฏิบัติโดยกำหนดให้ เมื่อกระทรวงมหาดไทยรับคำร้องและบัญชีรายชื่อแล้วให้หน่วยงานส่วนกลางตรวจสอบข้อมูลที่เกี่ยวข้อง และประมวลผลการตรวจสอบพร้อมมติคณะอนุกรรมการระดับจังหวัด เพื่อกลั่นกรองนำเสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาสั่งการให้สถานะตามกฎหมายภายใน 45 วัน นับแต่ได้รับผลการพิจารณาจากจังหวัด

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า กระทรวงมหาดไทยซึ่งได้รับหนังสือจากจังหวัดบัวบานแจ้งผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการพิจารณาให้สัญญาไทยระดับจังหวัดบัวบานตั้งแต่วันที่ 19 พฤศจิกายน 2544 แต่ไม่ได้เสนอเรื่องให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาสั่งการภายในกำหนดเวลา 45 วัน ตามแนวปฏิบัติดังกล่าว จนกระทั่งเมื่อวันที่ 24 เมษายน 2545 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้กำหนดแนวทางตรวจสอบข้อมูลสัญญาเพิ่มเติม ทำให้ต้องมีการจัดส่งข้อมูลของนายจันทร์เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องตรวจสอบเพิ่มเติม แต่ก็ไม่ปรากฏว่าได้มีการเสนอคำร้องของนายจันทร์

ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาสั่งการแต่อย่างใดซึ่งถือเป็นการใช้ดุลพินิจในการสั่งการให้ดำเนินขั้นตอนการตรวจสอบที่ซ้ำซ้อนและล่าช้าเกินสมควร

**ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดำเนินการพิจารณา
คำร้องขอมีสัญชาติไทยของนายจันทร์และแจ้งผลการพิจารณาให้นายจันทร์ทราบภายใน 60 วัน
นับแต่คดีถึงที่สุด**

ในอีกไม่นานเกินรอ นายจันทร์คงได้คำตอบเสียทีว่าจะได้เป็นคนไทยเต็มตัวตามที่ได้วาดฝันไว้หรือไม่ และเชื่อว่าเราจะมีประชากรไทยที่เป็นกำลังของชาติเพิ่มขึ้นอีก 1 คนอย่างแน่นอน!!!

Khao Phanom

อุทยานแห่งชาติเขาพนมเบญจา

Khao Phanom-Benchua National Park

บ.ห้วยทราย

Ban Huai Kham

บ.กระถินน้อย

Ban Krathin Noi

บ.นาสะ

Ban Na Sa

บ.นาสะ

Ban Na Sa

บ.นาสะ

Ban Na Sa

บ.นาสะ

Ban Na Sa

บ.นาสะ

Ban Na Sa

บ.นาสะ

Ban Na Sa

บ.นาสะ

Ban Na Sa

บ.นาสะ

Ban Na Sa

บ.นาสะ

Ban Na Sa

บ.นาสะ

Ban Na Sa

บ.นาสะ

Ban Na Sa

บ.นาสะ

Ban Na Sa

บ.นาสะ

Ban Na Sa

บ.นาสะ

Ban Na Sa

บ.นาสะ

เหนือคลอง

Nua Khlong

ท่าเรือทะเลสาบ

Krabi Deep Sea Port

ท่าเรือทะเลสาบ

Krabi Deep Sea Port

ท่าเรือทะเลสาบ

Krabi Deep Sea Port

ท่าเรือทะเลสาบ

Krabi Deep Sea Port

ท่าเรือทะเลสาบ

Krabi Deep Sea Port

ท่าเรือทะเลสาบ

Krabi Deep Sea Port

ท่าเรือทะเลสาบ

Krabi Deep Sea Port

ท่าเรือทะเลสาบ

Krabi Deep Sea Port

ท่าเรือทะเลสาบ

Krabi Deep Sea Port

ท่าเรือทะเลสาบ

Krabi Deep Sea Port

ท่าเรือทะเลสาบ

Krabi Deep Sea Port

ท่าเรือทะเลสาบ

Krabi Deep Sea Port

ท่าเรือทะเลสาบ

Krabi Deep Sea Port

ท่าเรือทะเลสาบ

คลองท่อม

Khlong Thom

บ.บางเตย

Ban Bang Teo

บ.บางเตย

Ban Bang Teo

บ.บางเตย

Ban Bang Teo

บ.บางเตย

Ban Bang Teo

บ.บางเตย

Ban Bang Teo

บ.บางเตย

Ban Bang Teo

บ.บางเตย

Ban Bang Teo

บ.บางเตย

Ban Bang Teo

บ.บางเตย

Ban Bang Teo

บ.บางเตย

Ban Bang Teo

บ.บางเตย

Ban Bang Teo

บ.บางเตย

Ban Bang Teo

บ.บางเตย

Ban Bang Teo

ลำทับ

Lam Thap

บ.ลำทับ

Ban Lam Thap

บ.ลำทับ

Ban Lam Thap

บ.ลำทับ

Ban Lam Thap

บ.ลำทับ

Ban Lam Thap

บ.ลำทับ

Ban Lam Thap

บ.ลำทับ

Ban Lam Thap

บ.ลำทับ

Ban Lam Thap

บ.ลำทับ

Ban Lam Thap

บ.ลำทับ

Ban Lam Thap

บ.ลำทับ

Ban Lam Thap

บ.ลำทับ

Ban Lam Thap

บ.ลำทับ

Ban Lam Thap

บ.ลำทับ

Ban Lam Thap

วังวิเศษ

Wang Wiset

บ.วังวิเศษ

Ban Wang Wiset

บ.วังวิเศษ

Ban Wang Wiset

บ.วังวิเศษ

Ban Wang Wiset

บ.วังวิเศษ

Ban Wang Wiset

บ.วังวิเศษ

Ban Wang Wiset

บ.วังวิเศษ

Ban Wang Wiset

บ.วังวิเศษ

Ban Wang Wiset

บ.วังวิเศษ

Ban Wang Wiset

บ.วังวิเศษ

Ban Wang Wiset

บ.วังวิเศษ

Ban Wang Wiset

บ.วังวิเศษ

Ban Wang Wiset

บ.วังวิเศษ

Ban Wang Wiset

บ.วังวิเศษ

Ban Wang Wiset

กว่าจะได้ เกียรตินิยม

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่
อ.285/2554

กว่าจะได้เกียรตินิยม

ขึ้นชื่อว่าการเรียน ไม่ว่าใครก็ตามก็อยากจะได้เกรดดีๆ กันทั้งนั้น ยิ่งถ้าคนที่ตั้งใจเรียน เป็นอย่างยิ่งแล้วละก็ คำว่า **“เกียรตินิยม”** ก็ย่อมจะเป็นจุดมุ่งหมายอันสูงสุดที่คาดหวังไว้ แต่ถ้าเกิดเหตุ ผิดพลาดบางอย่างที่ทำให้เกียรตินิยมของคุณหลุดลอยไป คุณจะทำเช่นไร ลองมาดูคดีตัวอย่าง เรื่องนี้กัน...

นายรักดีมีใจรักในเรื่องของการแพทย์แผนไทยเป็นอย่างยิ่ง หลังจากที่ยื่นจบอนุปริญญา ด้านการแพทย์แผนไทยแล้ว จึงได้นำวุฒิการศึกษาดังกล่าวไปสมัครเรียนต่อปริญญาตรีหลักสูตร แพทย์แผนไทยต่อทันที โดยตั้งใจว่าจะทำคะแนนในระดับเกียรตินิยมให้ได้ เพื่อความฝันที่จะได้ไป ประกอบอาชีพที่ตนรักจะได้เป็นจริงโดยเร็ว เมื่อนายรักดีได้สมัครเรียนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็กลับ มาศึกษาคุณมีอนักศึกษาเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติในการที่จะได้เกียรตินิยมอย่างขะมักเขม้น โดยในคุณมี อกได้กำหนดโครงสร้างหลักสูตรและตารางเรียนสำหรับผู้ที่มิวุฒิการศึกษาตรงตามหลักสูตร ซึ่งจะ ใช้เวลาเรียน 2 ปี และสำหรับผู้ที่ไม่มิวุฒิการศึกษาโดยตรง ต้องลงเรียนวิชาเพิ่มเติม จะใช้เวลาเรียน

2 ปีครึ่ง ซึ่งนายรักดีก็ทราบว่าตนคือผู้ที่ไม่มีวุฒิการศึกษาโดยตรง และได้ปฏิบัติตามตารางเรียนในคู่มืออย่างเคร่งครัด และแล้วเมื่อผลคะแนนภาคสุดท้ายออกมา นายรักดีมีผลคะแนนอยู่ในระดับที่จะได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่งสมดังที่ตั้งใจ แต่อนิจจา...ในระหว่างที่นายรักดีกำลังศึกษาเล่าเรียนอยู่นั้น ทางมหาวิทยาลัยได้มีการประกาศใช้ข้อบังคับฉบับใหม่ ซึ่งเป็นการยกเลิกข้อบังคับฉบับเก่าไปโดยปริยาย และส่งผลกระทบต่อนายรักดีเข้าอย่างจัง เนื่องจากในข้อบังคับฉบับใหม่นั้น ผู้ที่จะได้รับเกียรตินิยมในหลักสูตรแพทยแผนไทยได้นั้น จะต้องใช้ระยะเวลาในการศึกษาตลอดหลักสูตรไม่เกิน 2 ปีเท่านั้น ทำให้หนังสือรับรองผลการเรียนของนายรักดีระบุแค่ผลสำเร็จจากการศึกษาตามหลักสูตร แต่ไม่ระบุว่าได้รับเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง

เหมือนนิมานที่วาดฝันไว้พังทลายลงต่อหน้า นายรักดีรีบทำหนังสือสอบถามไปยังมหาวิทยาลัย แต่คำตอบที่ได้รับกลับมาก ก็ยังยืนยันเหมือนเดิมคือ ตนไม่มีสิทธิได้รับปริญญาเกียรตินิยมเนื่องจากใช้เวลาเรียนเกินกว่าที่กำหนด และไม่ได้มีวุฒิการศึกษาตรงกับคุณสมบัติที่กำหนด นายรักดีไม่ยอมให้ความตั้งใจเรียนของตนเสียเปล่า จึงนำเรื่องนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้มหาวิทยาลัยเพิกถอนมติที่ประชุมที่เห็นว่าการสำเร็จการศึกษาของตนไม่อยู่ในข่ายที่จะได้รับปริญญาเกียรตินิยม และให้มหาวิทยาลัยดำเนินการให้ตนมีสิทธิได้รับปริญญาเกียรตินิยม

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ในการที่จะพิจารณาว่านักศึกษาจะได้รับเกียรตินิยมหรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาจากผลการเรียน การลงทะเบียน และเกณฑ์อื่นๆ ตามข้อบังคับที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ ซึ่งต้องดูว่าในขณะที่นักศึกษาสำเร็จการศึกษานั้น มหาวิทยาลัยใช้ข้อบังคับฉบับใดเป็นเกณฑ์ ไม่ใช่พิจารณาจากข้อบังคับฉบับที่ใช้ในขณะที่ศึกษาอยู่ และเมื่อทางมหาวิทยาลัยได้เปิดสอนหลักสูตรแพทยแผนไทย โดยได้กำหนดคุณสมบัติของผู้สมัครได้ทั้งที่มีวุฒิการศึกษาโดยตรงหรือมีวุฒิการศึกษาที่ใกล้เคียงก็ได้นั้น แสดงว่ามหาวิทยาลัยยอมรับพื้นฐานความรู้ที่แตกต่างกันของผู้สมัครตั้งแต่แรก และจากการที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดในคู่มือนักศึกษาถึงระยะเวลาการศึกษาที่ต่างกัน จึงทำให้ผู้สมัครในวุฒิการศึกษาที่แตกต่างกันจะต้องใช้เวลาเรียนตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด ดังนั้น การที่นายรักดีใช้เวลาเรียนเป็นเวลา 2 ปีครึ่งนั้น จึงเป็นไปตามระยะเวลาการศึกษาจริงตามวุฒิการศึกษาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร แต่ในการตีความของทางมหาวิทยาลัย

ซึ่งถือเอาระยะเวลาตามชื่อของหลักสูตร จึงเป็นการตีความที่ไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงและ
ไม่เป็นธรรมต่อนายรักดี อีกทั้งทางมหาวิทยาลัยไม่ได้มีการชี้แจงให้ชัดเจนว่าคุณสมบัติข้อใดที่จะทำให้
ไม่มีสิทธิในการได้รับพิจารณาให้ได้รับปริญญาเกียรตินิยมตั้งแต่ต้น และในเมื่อนายรักดีได้ปฏิบัติตาม
หลักเกณฑ์และวิธีการศึกษาที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดไว้ครบถ้วน ถูกต้อง นายรักดีจึงย่อมมีสิทธิ
ได้รับการพิจารณาในการได้รับปริญญาเกียรตินิยมด้วยเช่นกัน การที่ทางมหาวิทยาลัยอนุมัติให้นาย
รักดีจบการศึกษาแต่ไม่อนุมัติให้ได้รับเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง จึงถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่
กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ศาลจึงพิพากษาให้มหาวิทยาลัยเพิกถอนมติที่ประชุมในการพิจารณา
ข้อบังคับของมหาวิทยาลัยกรณีที่เคยได้กำหนดให้นักศึกษาเรียนวิชาเพิ่มขึ้นเพราะผู้สมัครใช้วุฒิการ
ศึกษาไม่ตรงตามคุณสมบัติที่กำหนด จึงไม่มีสิทธิได้รับปริญญาเกียรตินิยมตามข้อบังคับดังกล่าว
เนื่องจากใช้เวลาเรียนเกินกว่าที่กำหนดในหลักสูตร และให้มหาวิทยาลัยพิจารณานุมัติให้ปริญญา
เกียรตินิยมอันดับหนึ่งแก่นายรักดีภายใน 90 วัน นับจากวันที่คดีสิ้นสุด

เมื่อได้ฟังคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ทางมหาวิทยาลัยจึงได้ยื่นอุทธรณ์
คำพิพากษา โดยอ้างว่าการพิพากษาของศาลยังคลาดเคลื่อนไม่ตรงตามข้อเท็จจริงและกฎหมาย
ของมหาวิทยาลัย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดกลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า การที่มหาวิทยาลัยมีมติที่ประชุมในการพิจารณา
ข้อบังคับของมหาวิทยาลัยนั้น ถือเป็นการหาแนวทางปฏิบัติภายในมหาวิทยาลัย มิใช่เป็นการ
ใช้อำนาจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนมติดังกล่าว ศาลปกครอง
สูงสุดไม่เห็นด้วย ส่วนการที่นายรักดีที่ได้จบการศึกษาโดยใช้เวลา 2 ปีครึ่งนั้น ถือว่าเป็นไปตาม
ระยะเวลาที่หลักสูตรการศึกษากำหนด และมีผลคะแนนตามหลักเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด จึง
มีสิทธิที่จะได้รับปริญญาเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง การที่มหาวิทยาลัยไม่อนุมัติให้นายรักดีได้รับปริญญา
เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด คำอุทธรณ์ของทาง
มหาวิทยาลัยไม่สามารถรับฟังได้

**ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้แก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยไม่ต้องเพิกถอน
มติที่ประชุมของมหาวิทยาลัย นอกนั้นยืนตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น**

งานนี้นายรักดียิ้มออกได้ลึกๆ เพราะได้เกียรตินิยมมาครองสมใจ ไม่เสียแรงเปล่าจาก
ความพยายามอดหลับอดนอน ท่องหนังสือ ตั้งใจเรียน เห็นแบบนี้แล้วชื่นใจแทนเสียจริง...

ชีวิตไม่ได้โรย ด้วยน้ำตาล

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่

อ.475/2553

ชีวิตไม่ได้โรยด้วยน้ำตาล

รุ่งพรรณราย ผู้หลงใหลในรสชาติของขนมเค้กชนิดที่แฟนพันธุ์แท้ยังเรียกพี่ เทียวตระเวนชิมขนมเค้กเกือบจะทั่วทุกจังหวัด จนในที่สุดก็เปิดร้านขนมเค้กเป็นของตัวเอง ทำขนมเค้กมาหลายปี เห็นร้านข้างเคียงเขาไปยื่นขอเลขสารบบอาหาร¹และสถานที่ผลิต เพื่อให้คนเชื่อมั่นใจว่าขนมเค้กที่ขายมี อย.และถูกสุขลักษณะอนามัย รุ่งพรรณรายก็เลยไปยื่นเรื่องกับสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยเพื่อขอเลขดังกล่าวบ้าง ซึ่งตามขั้นตอนปกติ เจ้าพนักงานจะต้องตรวจสอบสถานที่ก่อน ถึงจะออกเลขให้ได้ เมื่อเจ้าพนักงานมาตรวจสอบสถานที่ทำขนมเค้กของรุ่งพรรณรายก็พบว่า มีขวดน้ำ ท็อปเปอร์แวร์ บานกระจกที่แตก ดึงหนังสือ ถุงยาและบันไดซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการทำขนมเค้กอยู่ในบริเวณที่ทำขนมเค้ก และพบร่องเท้าวางเกาะเกาะอยู่ตามพื้น จึงได้เขียนรายงานให้รุ่งพรรณรายนำสิ่งของที่ไม่เกี่ยวกับการผลิตขนมเค้กออกไปจากบริเวณนั้น และให้หาที่วางรองเท้าให้เหมาะสม เมื่อรุ่งพรรณรายแก้ไขสิ่งต่างๆ ตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานแล้วจึงแจ้งให้เจ้าพนักงานมาตรวจสอบที่ใหม่อีกครั้ง และในการตรวจสอบครั้งที่ 2 นี้ เจ้าพนักงานก็ให้รุ่งพรรณรายนำคอมพิวเตอร์ไปเก็บไว้บริเวณอื่น และห้ามนำรถมาจอดในสถานที่ผลิตขนมเค้ก รุ่งพรรณรายก็ปฏิบัติตามแต่โดยดี และให้เจ้าหน้าที่

¹ เลขสารบบอาหารคือ เลขประจำตัวผลิตภัณฑ์อาหาร จะเป็นตัวเลข 13 หลักแสดงอยู่ภายในกรอบเครื่องหมาย อย.

มาตรวจสถานที่ใหม่อีกเป็นครั้งที่ 3 โดยคิดว่าครั้งนี้ร้านขนมเค้กของเธอจะได้เลขสารบบอาหารและสถานที่ผลิตอาหารสมัยใหม่ แต่ผลกลับไม่เป็นดังที่รุ่งพรรณรายคิด เพราะเจ้าพนักงานได้ให้เธอแก้ไขปรับปรุงฝาผนังให้เรียบร้อย เปลี่ยนหลอดไฟเป็นแบบมีฝาครอบ และให้ใส่หมวกและผ้ากันเปื้อน ทุกครั้งที่ทำการผลิตขนมเค้ก หากรุ่งพรรณรายแก้ไขข้อบกพร่อง เรียบร้อยแล้วจึงจะกลับมาตรวจสถานที่ใหม่อีกครั้ง

รุ่งพรรณรายสุดที่จะทนกับการตรวจสถานที่การผลิตขนมเค้กของเธอซึ่งใช้ระยะเวลาหลายครั้งมาก และแต่ละครั้งก็ให้แก้ไขข้อบกพร่องไม่เหมือนกันเลย สร้างขึ้นตอนยุ่งยากและก่อให้เกิดความล่าช้า จึงได้โทรศัพท์ไปร้องเรียนที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยว่าเธอยื่นขอคำขอเลขสารบบอาหารไว้แต่สถานที่ผลิตยังไม่ผ่านการตรวจสอบเสียที ทางเจ้าพนักงาน จึงได้กำหนดวันนัดหมายให้รุ่งพรรณรายเข้ามาพบที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยเพื่อชี้แจงข้อบกพร่องของร้านขนมเค้กดังกล่าว แต่เนื่องจากวันที่เจ้าพนักงานนัดนั้น รุ่งพรรณรายมีเค้กของลูกค้าที่ต้องทำส่งเป็นจำนวนมากพอสมควร จึงแจ้งไปยังเจ้าพนักงานว่าไม่สะดวกในวันดังกล่าว เจ้าพนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยจึงบอกให้รุ่งพรรณรายกลับไปแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆให้เรียบร้อยก่อน แล้วค่อยมายื่นคำขอเลขสารบบอาหารใหม่อีกครั้ง และได้ส่งคืนคำขอของรุ่งพรรณรายกลับมาที่บ้านในเวลาต่อมา

รุ่งพรรณรายไม่ยอมให้ความฝันที่จะเป็นเจ้าของร้านเค้กที่มีมาตรฐานหายไปต่อหน้าต่อตา จึงนำเรื่องมายื่นฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้ศาลมีคำสั่งให้สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยพิจารณาคำขอเลขสารบบอาหารและเลขสถานที่ผลิตอาหารของตนใหม่

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อแนะนำของเจ้าพนักงานที่ให้รุ่งพรรณรายแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ภายในสถานที่ผลิตขนมเค้กนั้นถือเป็นการแนะนำที่มีสาระสำคัญเพื่อให้การผลิตอาหารนั้นสะอาด มีสุขลักษณะที่ดีและปลอดภัยต่อผู้บริโภค แต่เจ้าพนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยไม่ได้ใช้หลักเกณฑ์สุขลักษณะทั่วไปในการผลิตอาหารที่ใช้ปฏิบัติอยู่จริงมาเป็นแนวทางในการเข้าตรวจสถานที่การผลิตขนมเค้กของรุ่งพรรณราย จริงๆ แล้วในการตรวจสอบสถานที่นั้นเมื่อเจ้าพนักงานพบข้อบกพร่องก็ควรที่จะรวบรวมข้อบกพร่องทั้งหมดและแจ้งให้แก้ไขในคราวเดียวกัน และควรมอบเอกสารหลักเกณฑ์สุขลักษณะทั่วไปในการผลิตอาหารไว้ให้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงสถานที่ผลิตอาหารในครั้งต่อไป หากปฏิบัติเช่นนั้นแล้วเมื่อเจ้าพนักงานมาตรวจสถานที่ในครั้งต่อไปซ้ำอีกก็สามารถที่จะทำได้โดยง่ายและไม่เป็นการแนะนำข้อแก้ไขที่แตกต่างกัน ดังนั้น การที่เจ้าพนักงานสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชโยเข้าตรวจสอบสถานที่ทำขนมเค้กของรุ่งพรรณราย

ถึง 3 ครั้ง และมีข้อเสนอแนะในการแก้ไขข้อบกพร่องที่แตกต่างกัน จึงเป็นการตรวจสอบที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ และยังเป็นการสร้างภาระให้กับประชาชนเกินสมควร อีกทั้งการที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชยซึ่งมีหน้าที่ในการออกใบอนุญาตเลขสถานที่ผลิตอาหารตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ.2522 แต่ไม่ปฏิบัติตามที่ดังกล่าวไว้กับรัฐพรณราย จึงถือว่าสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชยละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชยดำเนินการตรวจสอบสถานที่ทำขนมเค้กของรัฐพรณรายตามคำขอที่ยื่นไปให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์สุขลักษณะทั่วไปในการผลิตอาหารตามรูปแบบที่กำหนดเป็นมาตรฐานให้ครบถ้วนในคราวเดียวกันและแจ้งผลการพิจารณาให้รัฐพรณรายทราบภายใน 30 วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด

คราวนี้รัฐพรณรายก็ต้องเร่งไปปรับปรุงร้านของตัวเองให้ถูกต้องตามแบบมาตรฐานที่กำหนดไว้โดยเร็ว เพื่อที่จะได้แจ้งให้ทางสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไชยเข้าไปตรวจสอบใหม่อีกครั้ง **เพื่อที่ฝันในการเป็นเจ้าของร้านเค้กที่มีมาตรฐานจะได้เป็นจริงในเร็ววัน** เฮ้อ... ชีวิตก็ไม่ได้ราบรื่น หอมหวานเหมือนรสชาติของขนมเค้กที่ชื่นชอบเสมอไปหรอกนะ ไม่มีอะไรที่ได้มาง่ายๆ โดยไม่ใช้ความพยายาม แต่ไม่ว่ายังไง เพื่อความฝันและความสำเร็จที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม ผู้เค้านะ รัฐพรณราย.....

ทางไครทางมัน [ดีกว่าไหม]

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่

อ.503/2551

ทางใครทางมัน (ดีกว่าไหม)

ระบบชลประทานถือเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเพาะปลูกของเกษตรกร เหตุการณ์จะเป็นอย่างไรถ้าที่ดินที่ใช้ทำกินนั้นมีแต่ทางน้ำเข้า โดยไม่มีทางระบายน้ำออก และต้องอาศัยทางระบายน้ำของผู้อื่นอยู่เสมอ โดยที่ไม่ได้รับการเหลียวแลจากหน่วยงานที่มีหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และปล่อยให้ชาวบ้านแก้ไขปัญหากันอย่างตามมีตามเกิด ต้องติดตามจากเรื่องราวของสถานีคดีปกครองสถานีนี้...

เรื่องนี้เป็นเรื่องราวของนายอาทิตย์ ที่มีอุดมการณ์แน่วแน่ที่จะพัฒนาถิ่นฐานบ้านเกิดของตนเองให้มีความเจริญรุ่งเรืองด้วยอาชีพเกษตรกรรม โดยไม่ยอมให้ตนเองต้องถูกความเจริญทางด้านอุตสาหกรรมพัดพาชีวิตเข้าสู่สังคมเมืองเหมือนเพื่อนรุ่นเดียวกันที่ต่างก็มุ่งหน้าหาโอกาสในเมืองใหญ่ จนต้องละทิ้งความรักของครอบครัว พ่อแม่ญาติพี่น้องไปอยู่ที่อื่น

แม้นายอาทิตย์ จะเป็นเกษตรกรที่ไม่ได้มีฐานะร่ำรวยมากนัก แต่ก็มีคามภาคภูมิใจในความเป็นกระดุกสันหลังของชาติ มีชีวิตที่พอเพียงและมีความสุขกับธรรมชาติเรือกสวนไร่นาที่ไม่เป็นพิษเป็นภัยซึ่งตนเองเป็นผู้สร้างขึ้นมาด้วยมือ โดยที่ดินผืนที่นายอาทิตย์ถือกรรมสิทธิ์อยู่นั้นเป็นที่ดินที่เข้าร่วมโครงการจัดรูปที่ดินเกษตรกรรม นายอาทิตย์วาดหวังไว้ว่าจะทำให้ที่แห่งนี้ให้กลายเป็นผืนดินที่มีแต่ความเจริญงอกงามและเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างพืชพันธุ์ธัญญาหารหล่อเลี้ยงชีวิตของผู้คนในประเทศ

แต่ผลสำเร็จตามที่หวังไว้คงไม่ได้มาดังได้โดยง่ายแน่ๆ เหตุเพราะการชลประทานที่สำนักงานจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอดดำเนินการให้แก่ที่ดินของนายอาทิตย์นั้น ได้จัดสร้างเพียงเฉพาะระบบส่งน้ำดีเข้ามาเรือกสวนไร่นา แต่ไม่ได้จัดสร้างระบบระบายน้ำทิ้งให้ เพราะเห็นว่าที่ดินของนายอาทิตย์มีลักษณะเป็นแปลงเล็กรูปแปลงยาวและแคบเกินไปไม่เหมาะที่จะทำการเกษตรแผนใหม่ และเนื้อที่ดินอาจถูกหักเกินกว่าร้อยละเจ็ดของมูลค่าประเมินที่ดินเดิม จึงไม่ได้ออกแบบระบายน้ำทิ้งไว้ในที่ดินดังกล่าว

โดยสำนักงานจัดรูปที่ดินให้นายอาทิตย์ใช้วิธีระบายน้ำผ่านที่ดินแปลงข้างเคียง ซึ่งแม้ว่าเจ้าของที่ดินแปลงข้างเคียงจะได้ทำหนังสือยินยอมให้นายอาทิตย์ระบายน้ำผ่านแปลงที่ดินของตนได้ ยกเว้นในช่วงหว่านข้าวหรือหว่านปุ๋ย แต่ในบางครั้งนายอาทิตย์และเจ้าของที่ดินแปลงข้างเคียงก็มีเหตุวิวาทกันเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ซึ่งนายอาทิตย์ได้ร้องเรียนกรณีนี้ต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอดแล้ว แต่เจ้าหน้าที่ก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ให้ได้

นอกจากนี้ภายหลังจากที่ได้มีการจัดรูปที่ดินตั้งแต่ปี 2526 จนถึงปัจจุบัน นายอาทิตย์ยังไม่ได้รับหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินในเขตโครงการจัดรูปที่ดินแต่อย่างใด ทั้งที่เจ้าของที่ดินเขตท้องที่เดียวกันได้รับโฉนดที่ดินใหม่แล้ว

เมื่อนายอาทิตย์ได้สอบถามไปยังสำนักงานจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอดก็ได้รับแจ้งว่าให้นำส่งโฉนดที่ดินเดิมก่อนจึงจะออกโฉนดที่ดินฉบับใหม่ให้ นายอาทิตย์จึงนำส่งโฉนดที่ดินเดิมไปให้เมื่อปี 2543 แต่ในที่สุดก็ไม่ได้มีการดำเนินการออกโฉนดที่ดินให้แก่ นายอาทิตย์ตามที่ได้เคยแจ้งไว้

นายอาทิตย์เห็นว่าถ้ายังปล่อยให้ปัญหาต่างๆ ยังคงคาราคาซังอยู่เช่นนี้อาจจะสร้างปัญหาต่อตนเองและรุ่นลูกรุ่นหลานของตนในอนาคตต่ออย่างไร้วันสิ้นสุดได้ จึงนำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลสั่งให้คณะกรรมการการจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอดสร้างระบบระบายน้ำทิ้ง (ระบายน้ำ) ในที่ดินของนายอาทิตย์ และให้คณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอด กับเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสืบทอดดำเนินการออกโฉนดที่ดินใหม่ให้แก่ นายอาทิตย์

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า คณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอดมีหน้าที่ในการดำเนินการจัดรูปที่ดินและจัดสร้างระบบการชลประทานและการระบายน้ำ ถนน หรือทางลำเลียงในไร่นาและสาธารณูปโภค เพื่อให้ที่ดินทุกแปลงได้รับประโยชน์จากโครงการชลประทานและการสาธารณูปโภค โดยทั่วถึง ตามพระราชบัญญัติจัดรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ.2517

ศูนย์สถาบันน้ำประเทศไทย

โดยการชลประทานและการระบายน้ำนั้น แม้ไม่จำเป็นว่าที่ดินทุกแปลงจะต้องมีคูระบายน้ำ เพราะสภาพภูมิประเทศที่ตามหลักทางวิศวกรรมแล้วไม่อาจจัดสร้างได้ แต่อย่างน้อยที่ดินทุกแปลง จะต้องสามารถระบายน้ำได้ เพราะหากไม่สามารถระบายน้ำได้ก็ย่อมจะทำให้เกิดความเดือดร้อนหรือเสียหายต่อการประกอบอาชีพของเจ้าของที่ดินและไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของการจัดรูปที่ดิน

ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าคณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอดแบบผังแปลงที่ดินของนายอาทิจให้มีเพียงระบบระบายน้ำเข้า แต่ไม่มีระบบระบายน้ำออกหรือคูระบายน้ำ โดยปล่อยให้นายอาทิจและเจ้าของที่ดินแปลงข้างเคียงในเขตโครงการจัดรูปที่ดินเดียวกันใช้คูระบายน้ำร่วมกัน ทำให้บางครั้งเกิดเหตุวิวาทกันเกี่ยวกับการระบายน้ำโดยไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอด ได้จัดการให้นายอาทิจจะระบายน้ำผ่านที่ดินข้างเคียงด้วยวิธีการที่จะให้เจ้าของที่ดินข้างเคียงและนายอาทิจได้ใช้ประโยชน์ร่วมกันอย่างสงบสุข

กรณีนี้จึงไม่อาจถือว่าคณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอดได้จัดให้มีการระบายน้ำที่ถาวร และไม่ทำให้เจ้าของที่ดินข้างเคียงมีข้อพิพาทต่อกัน การไม่ดำเนินการดังกล่าวของคณะกรรมการจัดรูปที่ดิน จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

ส่วนการดำเนินการออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินสำหรับแปลงที่ดินในเขตโครงการจัดรูปที่ดินนั้น หัวหน้าสำนักงานจัดรูปที่ดินจังหวัดและเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดมีหน้าที่ในการดำเนินการรังวัดปักหลักหมายเขตที่ดินและลงชื่อในฐานะผู้นำทำการสำรวจตามประมวลกฎหมายที่ดิน หลังจากนั้นให้เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสืบทอดดำเนินการออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินต่อไป

ดังนั้น เมื่อคณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอด มิได้มีหน้าที่ในการดำเนินการออกโฉนดที่ดินใหม่แทนโฉนดที่ดินของนายอาทิจ จึงไม่ถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้คณะกรรมการจัดรูปที่ดินจังหวัดสืบทอด ดำเนินการปรับปรุงแผนการจัดรูปที่ดินบริเวณพิพาทโดยจัดให้มีคูระบายน้ำเข้าถึงที่ดินของนายอาทิจให้แล้วเสร็จภายใน 180 วันนับแต่วันที่ได้คดีถึงที่สุด และภายหลังจากนั้นให้เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสืบทอดทราวมกับเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการออกโฉนดที่ดินฉบับใหม่ให้นายอาทิจให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

สุดท้ายศาลท่านก็เห็นว่าเรื่องแบบนี้ทางใครทางมันน่าจะเหมาะสมกว่า นายอาทิจ ก็จะมีทางระบายน้ำเป็นของตนเองโดยไม่ต้องไปโย้อแย้งกับใครอีก และยังได้โฉนดที่ดินฉบับใหม่เสียที หลังจากนั้นจะได้มีตั้งหน้าตั้งตาทำอาชีพกสิกรรมที่เป็นรากเหง้าของสังคมไทยเพื่อสร้างชาติให้มีความรุ่งเรืองสืบต่อไป สมดังบทเพลงที่ว่า “กสิกร แข็งขันเป็นกระดูกสันหลังของชาติ ไทยจะเรืองอำนาจเพราะไทยเป็นชาตีกสิกรรม”

เห็นก็ช่าง...
ไม่เห็นก็ช่าง...ไม่ได้ !!!!

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่

อ.231/2551

เห็นก็ช่างไม่เห็นก็ช่าง...ไม่ได้ !!!

การนั่งรถชมวิวทัศน์มักเป็นกิจกรรมที่หลายคนใช้เป็นการพักผ่อนหย่อนใจในยามว่างอยู่เสมอ แต่คงเป็นความสนุกแบบพิลึกเหมือนกัน!! ถ้าหากการเดินทางในทรานซ์นั้นคุณเหมือนต้องโดนปิดหูปิดตา ไม่ให้รับรู้ไม่ให้มองเห็นสิ่งใดๆ เลยตลอดสองข้างทาง นอกจากห้องสี่เหลี่ยมของรถโดยสาร ที่นั่งที่คับแคบ และเพื่อนร่วมทางที่เราไม่รู้จึกี่มาคู่กัน พร้อมกับระยะเวลาที่ยาวนานกว่าจะถึงที่หมาย ดังเช่นเรื่องราวของนายตงฉินคนนี้ ที่มีเรื่องมีราวกันจนขึ้นโรงขึ้นศาลกันเลยทีเดียว

เรื่องมีอยู่ว่า นายตงฉิน เป็นข้าราชการหนุ่มไฟแรงที่เพิ่งบรรจุเข้ารับราชการใหม่และปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเมืองบางกอกอันศิวิไลซ์ไฮโซ โดยในช่วงเทศกาลสำคัญที่มีวันหยุดยาวมักจะเดินทางไปกลับบ้านเกิดของตนที่อยู่ต่างจังหวัด เพื่อไปเยี่ยมเยียนพ่อแม่ญาติพี่น้องของตน และใช้บริการรถไฟอยู่เป็นประจำ เพราะหลงเสน่ห์ความงดงามของวิวทัศน์และบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติตลอดสองข้างทางที่สามารถสัมผัสได้ในราคาถูกไม่แพง เหมาะสมกับข้าราชการชั้นผู้น้อยอย่างตนเอง

เมื่อวันหยุดยาวมาถึงนายตงฉินเดินทางกลับต่างจังหวัดตามปกติ โดยขึ้นรถไฟขบวนด่วนพิเศษขบวนหนึ่งที่เริ่มออกจากสถานียานพาหนะในเวลาที่ 08.30 น. และถึงปลายทางในเวลา

18.44 น. ตลอดระยะเวลาประมาณ 10 ชั่วโมง ที่นั่งอยู่บนรถไฟขบวนนี้ นายตงฉินกลับไม่ได้มีความอึดอัดใจเหมือนการเดินทางครั้งที่ผ่านๆ มา เพราะในครั้งนี้นายตงฉินไม่สามารถมองผ่านกระจกหน้าต่างออกไปเพื่อพักสายตาและชื่นชมสภาพบรรยากาศ/สองข้างทางรถไฟได้เลย เนื่องจากได้มีการนำแผ่นป้ายโฆษณาสินค้าและบริการที่มีลักษณะเป็นรูปวงรีเล็กๆ ที่พอให้แสงสว่างลอดผ่านเข้ามาได้ มาปิดที่กระจกหน้าต่างภายนอกตู้รถโดยสารของขบวนรถไฟ ส่งผลให้เกิดอาการตาพร่ามัวและคลื่นไส้ ประกอบกับการเดินทางดังกล่าวใช้เวลายาวนานหลายชั่วโมงจึงสร้างความทุกข์ทรมานแก่ร่างกายและจิตใจของนายตงฉินเป็นอย่างมาก

นายตงฉินใช้เวลาที่นั่งบนรถไฟอยู่นั้นครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรดี เพราะถ้าหากยังคงมีการติดป้ายโฆษณาในลักษณะนี้บนหน้าต่างรถไฟทุกขบวน การโดยสารรถไฟในครั้งต่อไป ทุกครั้งอาจจะสร้างความลำบากให้แก่ตนเองอยู่เช่นเดิม และเห็นว่าผู้โดยสารคนอื่นๆ ก็น่าจะมีความรู้สึกเช่นเดียวกับตนเอง ดังนั้น ในฐานะที่ตนเองเป็นข้าราชการไทยที่ทำหน้าที่รับใช้ประชาชน ควรต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อแก้ไขความเดือดร้อนของประชาชนทั่วไปที่ต้องใช้บริการรถไฟเป็นประจำทุกวัน

นายตงฉินจึงได้มีหนังสือร้องทุกข์ไปที่การรถไฟแห่งประเทศไทยเพื่อขอให้ชุดตรวจแผ่นป้ายโฆษณาดังกล่าวออกจากหน้าต่างตู้รถโดยสาร แต่กลับได้รับแจ้งว่าการติดป้ายโฆษณาดังกล่าวเป็นนโยบายเพิ่มรายได้ของการรถไฟแห่งประเทศไทย และสัญญาอนุญาตการติดป้ายโฆษณาดังกล่าวคงเหลือระยะเวลาอีก 10 เดือน โดยในการทำสัญญาครั้งต่อไปจะยกเว้นการติดป้ายโฆษณาบริเวณกระจกหน้าต่างตู้รถโดยสารของขบวนรถไฟทุกขบวนให้

สุดท้ายก็ไม่ได้มีการดำเนินการแก้ไขใดๆ เลยจากการรถไฟแห่งประเทศไทยและปล่อยให้ นายตงฉินต้องร้องเพลงรอ ร้อ ร้อ...อย่างสิ้นทนต่อไปอีก 10 เดือน จนสักจะหมดความอดทน จึงได้นำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้ศาลพิพากษาให้การรถไฟแห่งประเทศไทยดำเนินการ ชุดตรวจแผ่นป้ายโฆษณาออกจากกระจกหน้าต่างของตู้รถโดยสารทุกสายทั่วประเทศ และทำความเข้าใจ กระจกหน้าต่างตู้รถโดยสารของขบวนรถไฟทุกขบวนให้สะอาด

ศาลปกครองสูงสุด มีคำวินิจฉัยว่าตามมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติการรถไฟแห่งประเทศไทย พ.ศ.2494 กำหนดให้การรถไฟแห่งประเทศไทยมีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำกิจการรับขนส่งผู้โดยสาร สินค้า พัสดุภัณฑ์และของอื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับกิจการรถไฟซึ่งเป็นบริการสาธารณะ

มูลนิธิ...สถาบันคุ้มครองผู้บริโภค

โดยในการจัดทำกิจการสาธารณะดังกล่าว นอกจากจะต้องจัดให้มีขบวนรถไฟสำหรับรับขนส่งผู้โดยสารสินค้า พัสดุภัณฑ์ และของอื่นๆ อย่างเพียงพอแก่ความต้องการของประชาชนแล้ว ยังจะต้องดูแลรักษาส่วนต่างๆ ของตู้รถโดยสารของขบวนรถไฟ ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการจัดทำบริการสาธารณะดังกล่าว เช่น ที่นั่ง ที่นอนของผู้โดยสาร รวมทั้งประตูหน้าต่างของตู้รถโดยสารให้อยู่ในสภาพที่ใช้การได้ดีและสามารถอำนวยความสะดวกสบายในการเดินทางให้แก่ผู้โดยสารได้ตามสมควร

ซึ่งในส่วนของหน้าต่างนั้น รถโดยสารทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นรถโดยสารส่วนบุคคลหรือรถโดยสารสาธารณะ และไม่ว่าจะเป็นรถโดยสารปรับอากาศหรือรถโดยสารไม่ปรับอากาศ จะต้องมียานหน้าต่าง โดยหน้าต่างรถโดยสารมิได้มีไว้เพียงเพื่อให้แสงสว่างจากภายนอกรถเข้าไปภายในรถได้เท่านั้น แต่ยังมีไว้เพื่อให้ผู้โดยสารสามารถมองเห็นส่วรถที่อยู่นอกรถเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินในระหว่างที่อยู่ในรถและระแวดระวังภัยอันตรายที่อาจจะมาจากภายนอกอีกด้วย

รถโดยสารที่ไม่มีหน้าต่างจึงไม่อาจเรียกว่าเป็นรถโดยสาร แต่เป็นรถขนส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ และต้องถือว่าผู้ให้บริการรถโดยสารสาธารณะที่ไม่มีหน้าต่างปฏิบัติต่อผู้โดยสารเยี่ยงวัตถุ ซึ่งเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้โดยสาร

ดังนั้น การรถไฟแห่งประเทศไทย จึงมีหน้าที่ที่จะต้องจัดให้ตู้รถโดยสารของขบวนรถไฟทุกขบวนมีหน้าต่าง และดูแลรักษาหน้าต่างตู้รถโดยสารทุกคันให้อยู่ในสภาพที่สามารถใช้การได้สมควร วัตถุประสงค์ของการจัดให้มีหน้าต่าง การที่การรถไฟแห่งประเทศไทยทำสัญญาเช่าติดตั้งป้ายโฆษณาภายนอกรถโดยสาร โดยยินยอมให้ติดตั้งป้ายโฆษณาที่กระจกหน้าต่างรถโดยสารได้ด้วย จึงเป็นการใช้หน้าต่างรถโดยสารแสวงหารายได้ จนทำให้ผู้โดยสารไม่อาจใช้ประโยชน์จากหน้าต่างรถโดยสารตามวัตถุประสงค์ของการจัดให้มีหน้าต่างได้ตามที่ควรจะเป็น ถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ในการจัดทำกิจการรับขนส่งผู้โดยสาร ซึ่งเป็นการบริการสาธารณะตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการขูดลอกแผ่นป้ายโฆษณาออกจากบริเวณกระจกหน้าต่างตู้รถโดยสารและทำความสะอาดกระจกหน้าต่างตู้รถโดยสารรถไฟทุกคันให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

จบลงด้วยดีแบบนี้ ต้องขอปรบมือเลียงดัง ๆ ให้แก่นายตงจินข้าราชการไทยใจงามผู้นี้ที่กล้าหาญต่อสู้กับหน่วยงานของรัฐ เพื่อให้ศาลได้วางหลักในการจัดบริการสาธารณะให้แก่ประชาชน ซึ่งรัฐต้องให้ความใส่ใจและคำนึงถึงความสำคัญของประชาชนผู้ใช้บริการเป็นที่ตั้ง ไม่ใช่ผลประโยชน์ใดๆ ทางธุรกิจ และอุทธรณ์เรื่องนี้ยังใช้เป็นแนวทางในการจัดบริการขนส่งผู้โดยสารประเภทอื่นๆ ได้อีกเช่นกัน ขอเพียงแค่รัฐนึกคิด หันมาใส่ใจ และจริงใจกับประชาชนเท่านั้น...คุณภาพชีวิตของคนไทยก็จะดีขึ้นทันตาเห็น

Khao Phanom

อุทยานแห่งชาติเขาพนมเบญจา

Khao Phanom-Benchaj National Park

กระบี่

ท่าเรือท่าหินหาลกระบี่

Krabi Deep Sea Port

เหือกคลอง

Nua Khlong

คลองท่อม

Khlong Thom

ลำทับ

Lam Thap

วังวิเศษ

Wang Wiset

administrative

court station

เกาะลันตาน้อย

Ko Lanta Noi

เกาะลันตา

Ko Lanta

เกาะลันตาใหญ่

Ko Lanta Yai

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะลันตา

Mu Ko Lanta National Park

สิเกา

Sikao

เกาะน้อย

Ko Ngai

กันตัง

Kantan

ชอยแแถบอยู่ใต้... ใจแแถบอยู่**ปาก** !!!!

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่

อ.469-470/2551

ชอยแคบอยู่ได้...ใจแคบอยู่ยาก !!!

ชั้นเชื่อว่าชอยคงไม่ได้กว้างใหญ่ราวกับถนนที่มีหกหรือแปดเลนเป็นแน่แท้ จะเป็นอย่างไรละ หากชอยที่คับแคบอยู่แล้วแต่มีคนในชอยใจแคบยิ่งกว่าโดยเห็นแก่ตัวเข้ามารุกล้ำที่สาธารณะเพื่อมาใช้เป็นประโยชน์ส่วนตน ต้องติดตามจากเรื่องราวของดาราสาวดาวรุ่งในสถานนี้นักันได้เลย

นางสาวอิงฟ้า นางเอกสาวพราวเสน่ห์แห่งวงการบันเทิง มีอาคารพาณิชย์สำหรับพักอาศัย กับครอบครัวอยู่ในบริเวณท้ายชอยของชอยเจ็ดสี การเดินทางขึ้นรถขึ้นบราภายในชอยก็เป็นไปด้วยความสะดวกมิได้ติดขัดแต่อย่างใด แม้ปริมาณรถจะมากเพราะมีผู้คนอยู่อาศัยเพิ่มขึ้นแต่ก็ยังอยู่สภาพที่คล่องตัวพอสมควร แต่เมื่ออาคารเลขที่ 9/21 และ 9/23-9/28 ที่อยู่ต้นชอยได้ก่อสร้างประตูล้วนเหล็กดัดและหลังคาปกคลุมบริเวณที่ว่างหน้าอาคารรุกล้ำถนนชอยและทางสาธารณะ ทำให้ถนนที่ใช้สัญจรคับแคบลง และสร้างความติดขัดในการจราจรจนบางครั้งต้องทำให้ตนเองต้องไปถ่ายละครล่าช้า แม้นางสาวอิงฟ้าจะต่อว่าต่อขานถึงความเห็นแก่ตัวของเจ้าของอาคารดังกล่าวอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่เป็นผล

นางสาวอิงฟ้าจึงร้องเรียนไปยังผู้อำนวยการเขตห้วยยู่ง ได้รับแจ้งว่าได้มีการสั่งให้เจ้าของอาคาร 9/21 รื้อถอนรั้วและทำที่ดินในส่วนที่รุกล้ำให้อยู่ในสภาพเดิมแล้ว ส่วนกรณีอาคารเลขที่ 9/23-9/28 ได้ตรวจสอบอาคารดังกล่าวแล้วเห็นว่าที่ว่างหน้าอาคารต้องมีไม่น้อยกว่า 6 เมตร แต่ได้มีการตัดแปลงต่อเติมหลังคาปกคลุมที่ว่างดังกล่าว และได้ตรวจสอบทะเบียนราษฎรพบว่าอาคารนี้ไม่มีผู้อยู่อาศัย ขณะนี้อยู่ระหว่างการขอคัดสำเนาโฉนดที่ดินและกรรมสิทธิ์อาคารจากสำนักงานที่ดิน โดยหากทราบเจ้าของกรรมสิทธิ์แล้วจะได้เร่งรัดออกคำสั่งเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

นางสาวอิงฟ้าเห็นว่า หนังสือชี้แจงดังกล่าวไม่ได้ให้ข้อมูลที่กระจ่างชัดและครบถ้วนตามที่ตนร้องเรียนไป อีกทั้งถ้าปล่อยให้ปัญหานี้ยังคงอยู่ต่อไป ตนก็จะต้องไปทำงานสายอยู่เรื่อยๆ ทำให้เสียภาพพจน์การขึ้นหน้าของประเทศ และด้วยความเป็นนางเอ็ก นางเอกอยู่ในทุกองของหัวใจ อิงฟ้าต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อให้ช่วยเหลือสังคมในซอยให้ได้ง่ายขึ้นอย่างปกติสุข จึงนำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ ผอ.เขตห้วยยู่งปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายควบคุมอาคารกำหนดไว้

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า แม้อาคารของนางสาวอิงฟ้าจะอยู่ท้ายซอย แต่ยังจำเป็นต้องอาศัยถนนซอยเข้าออกโดยผ่านอาคารเหล่านี้ การก่อสร้างตัดแปลงทำให้ถนนซอยคับแคบเป็นอุปสรรคต่อการสัญจรเข้าออก นางสาวอิงฟ้าจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามมาตรา 42 แห่ง พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ

สำหรับประเด็นเกี่ยวกับว่า ผอ.เขตห้วยยู่งละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารกำหนดหรือไม่ นั้น กรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารเลขที่ 9/21 เลขที่ 9/23 เลขที่ 9/24 - 25 เลขที่ 9/26 เลขที่ 9/27 และเลขที่ 9/28 สร้างประตูและรั้วเหล็กดีดรุกล้ำทางสาธารณะในซอยเจ็ดสี นั้น

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า **กรณีของอาคารเลขที่ 9/21** แม้เจ้าของอาคารได้มีหนังสือแจ้ง ผอ.เขตห้วยยู่งว่ากำลังดำเนินการรื้อถอน แต่จนขณะนี้ยังไม่ดำเนินการรื้อถอน การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืน พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522

ส่วนกรณีของอาคารเลขที่ 9/23 ถึงอาคารเลขที่ 9/25 ภายหลังที่ผอ.เขตห้วยยู่งได้มีคำสั่งให้รื้อถอนอาคารหรือสิ่งก่อสร้างที่รุกล้ำทางสาธารณะแล้ว แต่ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าได้ดำเนินการรื้อถอนแต่อย่างใด ผอ.เขตห้วยยู่งย่อมมีอำนาจตาม พ.ร.บ. ลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457 และประมวลกฎหมายที่ดินและ พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 จึงถือได้ว่าผอ.เขตห้วยยู่งละเลยต่อการใช้อำนาจดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

กรณีของการสร้างรั้ว และประตูรั้วเหล็กดัดของอาคารเลขที่ 9/26 เลขที่ 9/27 และเลขที่ 9/28 ผอ.เขตห้วยยู่งได้เข้าไปตรวจสอบแล้วเห็นว่าได้ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารแล้วจึงไม่ได้มีคำสั่งให้ดำเนินการใดๆ จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายแล้ว

กรณีที่เจ้าของอาคารเลขที่ 9/23 ถึงเลขที่ 9/28 ได้ก่อสร้างหรือดัดแปลงในส่วน **ของหลังคาหรือสิ่งปกคลุมตลอดแนวบริเวณด้านหน้าอาคารโดยไม่มีที่ว่าง 30 ใน 100 ส่วน** นั้น ศาลเห็นว่า การที่ผอ.เขตห้วยยู่ง ได้ออกคำสั่งให้ผู้ครอบครองอาคารดังกล่าวระงับการดัดแปลงอาคาร และให้รื้อถอนอาคารทั้งหมดหรือบางส่วนโดยอาศัยอำนาจตาม พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 แล้ว โดยเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารเลขที่ 9/23 -9/28 ได้รื้อถอนหลังคาส่วนที่ปกคลุมที่ว่างดังกล่าวออกแล้ว แต่ไม่ได้รื้อเสاءที่รับคานหลังคาออกและใช้ฝังกั้นแดดสีด้ามมาคลุมแทนหลังคาเดิม ซึ่งโครงสร้างและส่วนประกอบดังกล่าวถือเป็นส่วนหนึ่งของหลังคาด้วย จึงเป็นกรณีที่ยังไม่ได้ดำเนินการตามคำสั่งของผอ.เขตห้วยยู่งให้รื้อถอนอาคารทั้งหมดหรือบางส่วน ตามมาตรา 42 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และผอ.เขตห้วยยู่งในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 43 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ดังนั้น การที่ผอ.เขตห้วยยู่งยังไม่ดำเนินการเพื่อทำการรื้อถอนเสاءที่รับคานหลังคาออกจากที่ว่างด้านหน้าอาคารจึงเป็นกรณีที่ผอ.เขตห้วยยู่งในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นละเลยหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้

พิพากษาให้ ผอ.เขตห้วยยู่ง ปฏิบัติตามมาตรา 117 มาตรา 118 และมาตรา 122 แห่ง พ.ร.บ. ลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457 และมาตรา 9 ประกอบมาตรา 108 ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน และมาตรา 40 มาตรา 42 และมาตรา 43 แห่ง พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 ในกรณีของอาคารเลขที่ 9/21 เลขที่ 9/23 และเลขที่ 9/24-25 ในส่วนที่สร้างรั้วและประตูรั้วเหล็กดัดรุกล้ำทางสาธารณะภายในซอยเจ็ดสี

ส่วนกรณีอาคารเลขที่ 9/23 ถึงเลขที่ 9/28 ในส่วนที่ก่อสร้างหลังคาหรือสิ่งปกคลุมตลอดแนวที่วางด้านหน้าอาคารดังกล่าว ให้ขอ.เขตช่วยย้งดำเนินการตามมาตรา 43 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน

ทั้งนี้ ให้แล้วเสร็จภายใน 120 วันนับแต่วันที่มิดำพิพาทษา

เรื่องแบบนี้สอนให้รู้ว่าผู้อยู่อาศัยจะคิดจะทำอะไรก็ต้องเห็นใจเพื่อนบ้านคนอื่น ๆ ด้วยขอ.ยกแค้นบอยู่แล้วอย่าให้ใจคนแค้นตามเลยนะครับ ไม่นั้นนั้นสิ่งคคคคจะอยู่กันยาก ส่วนเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจในมือก็ต้องใส่ใจทำหน้าที่ช่วยสอดส่องดูแลให้กับชาวบ้านตาต้าๆ ไม่ให้เกิดปัญหาเช่นนี้ขึ้นอีก...เชื่อแน่ว่าสิ่งคคคคแห่งความสุขก็จะเกิดขึ้นในไม่ช้า

ผมไม่ผิด ทำไมไม่แก้?

เทียบเคียงคำพิพากษาคำลปกรองสูงสุดที่

อ.67/2547

ผมไม่ผิด ทำไมไม่แก้?

“ความผิด” เป็นสิ่งที่คนทุกคนล้วนแล้วแต่ไม่อยากได้และไม่อยากทำ แต่ถ้าเกิดคุณได้พลังพลาด ทำความผิดลงไปแล้ว ก็ต้องยืดออกยอมรับผิดในสิ่งที่您已经ทำลงไป แต่ถ้าความผิดที่คุณได้รับ คุณไม่ได้เป็นคนทำละ คุณจะทำอย่างไรลองมาดูคดีตัวอย่างต่อไปนี้กันดีกว่า...

นายชาญกล้า รับราชการเป็นตำรวจมาเป็นเวลาหลายปี อยู่มาวันหนึ่งโดนกล่าวหาว่าเขาเกี่ยวข้องกับการตั้งโรงงานผลิตยาเสพติดในประเทศเพื่อนบ้าน จนถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัย และให้ออกจากราชการไว้ก่อนจนกว่าผลการสอบสวนจะสิ้นสุด เพราะหากให้รับราชการต่อไปอาจจะเกิดความเสียหายแก่ราชการได้ นายชาญกล้าถึงกับเข่าอ่อนเมื่อได้ทราบคำสั่ง แต่ก็มิได้ขัดชินแต่ประการใด ก้มหน้าก้มตาเก็บข้าวของออกจากโรงพัก ในเวลาต่อมา คณะกรรมการสอบสวนด้านวินัยได้สรุปว่าให้ยุติเรื่องนี้ เพราะพยานหลักฐานรับฟังไม่ได้ว่านายชาญกล้าเป็นผู้กระทำความผิดวินัยอย่างที่โดนกล่าวหา และส่งสำนวนการสอบสวนไปยังกองวินัยของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อให้ดำเนินการต่อไป นายชาญกล้าดีใจมากที่พ้นจากข้อกล่าวหาและจะได้กลับมาสวมเครื่องแบบตำรวจรับใช้ประเทศชาติอีกครั้ง เผื่อคอยคำสั่งที่จะให้กลับไปรับราชการอย่างใจจดใจจ่อ

ทางกองวินัย เมื่อได้รับสำนวนคดีแล้วเห็นว่า ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติได้มีคำสั่งให้สืบสวนหาพยานหลักฐานเพื่อดำเนินคดีอาญากับนายหาญกล้าอีกส่วนหนึ่งด้วย เพราะพฤติการณ์เข้าข่ายเป็นการกระทำความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติด และเห็นว่าการสืบสวนเพื่อดำเนินคดีอาญายังไม่แล้วเสร็จ จึงรอผลจากคณะกรรมการสอบสวนด้านคดีอาญาก่อน เพื่อที่จะได้เสนอให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติพิจารณาสั่งการในคราวเดียวกัน จึงยังไม่ได้มีคำสั่งผลการสอบสวนด้านวินัยออกมา

ด้านนายหาญกล้าที่ตั้งতারอย่างมีความหวัง แต่เวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า จนล่วงเลยไปหลายปี คำสั่งก็ยังไม่มาถึง นายหาญกล้าร้อนใจมาก จึงได้ทำหนังสือไปยังผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเพื่อขอให้พิจารณาผลการสอบสวนของตนเพื่อที่ตนจะได้กลับมารับราชการโดยเร็ว แต่แล้วข่าวคราวก็เงียบหายไปเหมือนคลื่นกระทบฝั่ง หันซ้ายหันขวา ไม่รู้จะพึ่งใคร แต่จำได้ว่าเคยไปบอกรวมความรู้กับส่วนท้องถิ่นในเรื่องของคดีปกครอง และคิดว่าเรื่องนี้จะเป็นการกระทำที่เจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า คิดได้ดังนั้นนายหาญกล้าจึงนำเรื่องนั้นมายื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติสรุปผลการสอบสวนทางวินัย และออกคำสั่งให้นายหาญกล้ากลับมารับราชการได้อีกครั้ง

ศาลปกครองชั้นต้นได้พิจารณาเอกสารในสำนวนคดีแล้วเห็นว่า การที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมิได้สั่งการตามรายงานผลการสอบสวนทางวินัยตั้งแต่ได้รับรายงานจนถึงวันที่นายหาญกล้านำเรื่องมายื่นต่อศาลปกครอง รวมเป็นเวลาเกือบ 4 ปี ศาลจึงเห็นว่าผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมิได้ดำเนินการตามมาตรา 102 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ที่บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า และยังมีได้ดำเนินการตามกฎหมาย ก.พ.ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติล่าช้าเกินสมควรตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (2) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 ส่วนคำขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมีคำสั่งให้นายหาญกล้ากลับเข้ารับราชการนั้น ศาลเห็นว่าการที่จะกลับเข้ารับราชการได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับผลการสอบสวนพิจารณาตามกฎหมาย ก.พ.ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) **ศาลจึงพิพากษาให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติพิจารณาสั่งการตามกฎหมาย ก.พ.ฉบับดังกล่าวให้เสร็จสิ้นภายใน 60 วันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา ส่วนคำขออื่นให้ยกฟ้อง**

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยชี้แจงว่าหากตัดสินทางด้านวินัยแล้วจะไม่ผิด โดยไม่นำผลคดีอาญามาประกอบการพิจารณาแล้ว ต่อมาภายหลังหากมีหลักฐานว่ากระทำผิดตามข้อกล่าวหา ก็จะไม่สามารถดำเนินการทางวินัยกับนายชาญกล้าได้อีก เพราะจะถือว่าเป็นการดำเนินการทางวินัยซ้ำซ้อน ดังนั้นจึงยังไม่สมควรที่จะสั่งการทางวินัยไปก่อน และสาเหตุที่ดำเนินการล่าช้า เนื่องจากว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นในประเทศเพื่อนบ้าน ในการดำเนินการสืบสวนหาพยานหลักฐานต่างๆ ต้องประสานกับกระทรวงต่างประเทศซึ่งมีเหตุขัดข้องบางประการ ทำให้ยังไม่สามารถส่งคำร้องไปยังประเทศเพื่อนบ้านได้ จึงเห็นว่าการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าดังกล่าวไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของความผิดของตน แต่เป็นเพราะเหตุขัดข้องที่เหนือวิสัยที่ทำให้ตนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้รวดเร็ว จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นนั้นมิได้เป็นการสั่งการให้พิจารณาเพื่อดำเนินการทางวินัยแก่นายชาญกล้าแต่อย่างใด แต่เป็นคำพิพากษาที่สั่งให้หัวหน้าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหน้าที่ภายในเวลาที่ศาลปกครองกำหนด ในกรณีที่ปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร โดยเมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้เสนอสำนวนการสอบสวนมาแล้ว ให้ถือว่าสอบสวนแล้วเสร็จ และเป็นอำนาจของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติที่จะสั่งการตามสมควร โดยอาจจะเห็นชอบตามที่คณะกรรมการสอบสวนเสนอหรืออาจจะเห็นควรให้สอบสวนเพิ่มเติมได้ และเมื่อได้สั่งการทางวินัยไปแล้ว หากปรากฏภายหลังว่านายชาญกล้าได้ทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุก ซึ่งถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น ก็ไม่ถือว่าเป็นการดำเนินการทางวินัยซ้ำซ้อน ถึงแม้จะเป็นการกระทำผิดในเหตุการณ์เดียวกันก็ตาม ดังนั้นการดำเนินการทางวินัยให้เสร็จสิ้นจึงไม่จำเป็นที่จะรอผลด้านคดีอาญาแต่อย่างใด **ข้ออุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า เป็นการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรตามที่กำหนดไว้นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยตามนั้น**

เรื่องหมู...หมู

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่

อ.541/2551

เรื่องหมู...หมู

แค่เห็นชื่อเรื่อง อย่าเพิ่งนึกกันไปถึงเรื่องง่ายๆ เหมือนคำพูดติดปากกันเสียก่อน เพราะเรื่องที่จะนำมาเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับหมูที่ไม่หมูเหมือนชื่อ หลายคนคงสงสัย แล้วหมูมันจะไปทำอะไรให้เราเดือดร้อนได้ล่ะ ตามมาดูกันเลยดีกว่า

นายมอ ชาวบ้านเดินดินธรรมดาๆ คนหนึ่ง ใช้ชีวิตอย่างปกติสุขมาโดยตลอด จนกระทั่งวันหนึ่งเสียผู้ได้มาซื้อที่ดินติดกับบ้านเขาเพื่อจะทำโรงฆ่าหมู ทำให้นายมอมองเห็นเค้าลางความไม่สงบสุขเริ่มมาเยือนชีวิตเข้าให้แล้ว

และก็เป็นอย่างที่เขาคิดจริงๆ เมื่อโรงฆ่าหมูสร้างเสร็จ ชีวิตประจำวันของนายมอก็ไม่สงบสุขอีกเลย ไม่ว่าจะเป็นกลิ่นเน่าคาวเสียๆ เลี้ยงร้องของหมูที่นำมาไว้ที่โรงฆ่าสัตว์หรือเวลาที่หมูถูกเชือดกลั่นเผาย่างเพื่อทำซีสี่น ท่อระบายน้ำอุดตันเพราะของเสียจากโรงฆ่าหมู แถมบางคืนก็มีเสียงทะเลาะวิวาทของคนงานยามวิกาลพ่วงมาอีก ซึ่งล้วนแต่สร้างความเดือดร้อนรำคาญให้แก่เขาไม่เว้นแต่ละวัน พอนำเรื่องนี้ไปคุยกับเสียผู้ เฮียแกก็บอกจะดูแลให้เรียบร้อย ให้อดทนไว้ เออเนะ ใครไม่โดนกับตัวไม่รู้ หรือว่าการที่ต้องมานั่งดมซีสี่หมูอยู่ทุกวัน มันน่ารำคาญตรงไหนกัน นายมอจึงได้ทำหนังสือแจ้ง

ไปยังนายกเทศมนตรีตำบลชะชะอ้อให้เข้ามาช่วยแก้ไขเรื่องนี้ ทางเทศบาลก็ส่งเจ้าหน้าที่สาธารณสุขประจำจังหวัดเข้าไปให้คำแนะนำแก่เลี่ยอู้ดในการปรับปรุงโรงฆ่าหมูให้ถูกสุขลักษณะ แต่ก็ยังไม่สามารถจับเหตุเดือดร้อนรำคาญเหล่านี้ไปได้ทั้งหมด ทางเทศบาลจึงเชิญผู้ที่มีความรู้ด้านสาธารณสุขจากหน่วยงานต่างๆ จากสถานีอนามัย สำนักงานสาธารณสุข โรงพยาบาลและกรมปศุสัตว์ รวมทั้งนายโมและเลี่ยอู้ด ประชุมหาทางแก้ไขปัญหารื่องนี้กัน โดยที่ประชุมมีมติให้เลี่ยอู้ดย้ายโรงฆ่าหมูออกไปจากชุมชนภายในเวลา 1 เดือน ซึ่งเลี่ยอู้ดก็รับปากรับคำแต่โดยดี แต่จนแล้วจนรอดเลี่ยอู้ดก็ยังไม่ได้ย้ายไปไหน แถมทางเทศบาลก็ยังอนุโลมให้เลี่ยอู้ดประกอบกิจการต่อไปได้ ตามใบคำร้องขออนุญาตฆ่าสัตว์ที่เลี่ยอู้ดยื่นขอผิดผ่อนในการย้ายโรงฆ่าหมู นายโมสุดท้ายที่ทนกับกลิ่นและเสียงเหล่านี้เต็มที่ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ศาลมีคำสั่งให้นายกเทศมนตรีเทศบาลชะชะอ้อ งดการออกใบอนุญาตฆ่าสัตว์ให้แก่เลี่ยอู้ด และให้เทศบาลช่วยดูแลความสะดวกของสิ่งแวดล้อมในชุมชนด้วย

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่าคดีนี้มีประเด็นที่ต้องพิจารณาคือ

ประเด็นที่หนึ่ง แม้ว่าเลี่ยอู้ดจะไม่ได้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐแต่เป็นต้นเหตุแห่งเรื่อง จึงถือเป็นผู้มีส่วนได้เสีย ศาลจึงต้องนำเข้ามาเป็นผู้ถูกฟ้องคดีด้วยเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ตามข้อ 78 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2543

ประเด็นที่สอง การที่นายกเทศมนตรีออกใบอนุญาตฆ่าสัตว์ให้เลี่ยอู้ดถือเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่นั้น **ศาลพิจารณาข้อเท็จจริงความว่า** เลี่ยอู้ดทำโรงฆ่าหมูโดยใช้บ้านที่อยู่ติดกับบ้านนายโมเป็นที่นำหมูมาฆ่าซึ่งเพื่อรอการชำแหละ โดยไม่มีใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ แต่นายกเทศมนตรีกลับเซ็นอนุญาตในใบคำร้องขอฆ่าหมูในโรงฆ่าสัตว์ของสุขาภิบาลตำบลชะชะอ้อ ซึ่งโรงฆ่าสัตว์ดังกล่าวมีสภาพทรุดโทรม ไม่สามารถใช้งานได้แล้ว การฆ่าหมูของเลี่ยอู้ดจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการที่นายกเทศมนตรีออกใบอนุญาตให้เลี่ยอู้ดจึงเป็นการออกใบอนุญาตที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย แต่ปัจจุบันนี้นายกเทศมนตรีได้มีหนังสือระงับการออกใบอนุญาตฆ่าหมูทุกรายไปแล้ว ดังนั้นจึงไม่มีใบอนุญาตที่ศาลจะต้องกำหนดค่าบังคับตามคำขอของนายโมอีกต่อไป

ประเด็นที่สาม นายกเทศมนตรีตำบลชะชะอ้อละเลยต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรในการป้องกันหรือระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญหรือไม่ ศาลมีความเห็นว่า บ้านของเลี่ยอู้ดที่ใช้ในการฆ่าหมูนั้นเป็นสถานที่เปิดโล่ง ไม่มีอะไรป้องกัน

กลั่นจากของเสียและเสียงร้องของหมูที่นำมาหักล้างและชนะถูกฆ่าในยามวิกาล จึงเป็นเหตุสร้าง ความรำคาญให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อน และเมื่อมีการหารือแนวทางแก้ไขแล้ว เหตุเดือดร้อน ดังกล่าวยังไม่หมดไป การที่นายกเทศมนตรียังคงอนุญาตให้เลี้ยงผู้ดัดการฆ่าหมูต่อไปได้ตามคำร้อง ขอผิดก่อนการย้ายสถานที่ฆ่าหมูนั้น ถือเป็นการละเลยเพิกเฉยไม่ระงับการฆ่าสัตว์อันก่อความ เดือดร้อนรำคาญ เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ **ศาลจึงพิพากษาให้ นายกเทศมนตรีตำบลชะชะสั้งระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญจากการฆ่าสัตว์โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ของเลี้ยงผู้ที่เกิดกับนายมอ ภายใน 15 วันนับแต่วันที่มีคำพิพากษา และศาลให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับ แนวทางในการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาคดีนี้ว่า เทศบาลตำบลชะชะสั้งมีแผนงานที่จะ จัดตั้งโรงฆ่าสัตว์ไว้ในแผนพัฒนา 3 ปี อยู่แล้ว นายกเทศมนตรีนฐานะผู้บริหาร จึงมีหน้าที่จัดสรร งบประมาณจัดตั้งโรงฆ่าสัตว์ โดยถือเป็นปัญหาเร่งด่วนโดยทันที เพื่อแก้ปัญหาการฆ่าสัตว์เถื่อนและ ป้องกันไม่ให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญเช่นนี้อีกต่อไป**

นายกเทศมนตรีตำบลชะชะสั้งยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดว่าตนมิได้ละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติในการป้องกันหรือระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญจากการฆ่าสัตว์ แต่อย่างใด เพราะได้มีการแก้ไขปัญหามาตร้อยเรียงของนายมอ ตามลำดับขั้นตอนแล้ว

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การฆ่าหมูของเลี้ยงผู้ดัดก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่นายมอ ซึ่งมีบ้านอยู่ติดกัน แต่นายกเทศมนตรียังคงออกใบอนุญาตฆ่าสัตว์ให้แก่เลี้ยงผู้ดัด แม้ต่อมาจะสั่งระงับ การออกใบอนุญาตฆ่าหมูแก่ผู้ประกอบการทุกรายแล้วก็ตาม แต่นายกเทศมนตรียังมีหน้าที่ในการ ตรวจจสอบ แก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 โดยไม่จำเป็นต้องมีผู้ใดร้องเรียน และเมื่อยังมีพยานยืนยันว่าเลี้ยงผู้ดัดยังคงทำการฆ่าหมูอยู่อย่างเดิม นายกเทศมนตรีจึงมีหน้าที่ในการระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญตลอดเวลา เมื่อเหตุเดือดร้อนดังกล่าวยังไม่ถูก ระงับ นายกเทศมนตรีต้องออกคำสั่งให้เลี้ยงผู้ดัดระงับเหตุรำคาญดังกล่าวในเวลาที่กำหนด หรือ กำหนดมาตรการใดๆ เพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น การที่นายกเทศมนตรีอุทธรณ์ว่าได้ดำเนินการแก้ไข ปัญหาตามขั้นตอนแล้ว ถือเป็นการดำเนินการเพียงบางส่วนเท่านั้น มิได้เป็นการระงับเหตุรำคาญ ตามอำนาจหน้าที่โดยครบถ้วน จึงถือได้ว่าเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ให้ปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ทุกประการ

คราวนี้นายกเทศมนตรีคงจะรู้ว่า เรื่องหมู หมู ก็ไม่ได้หมูเผลอไปนะ

ฝาก[บ้าน]ไว้ ในมือเธอ

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่

อ.318/2554

ฝาก(บ้าน)ไว้ในมือเธอ

เทศกาลวันหยุดของไทยเรา มีหลายเทศกาล และแต่ละเทศกาลก็มักจะหยุดติดต่อกันหลายๆ วัน หลายคนก็ถือโอกาสนี้เดินทางกลับบ้านต่างจังหวัด บ้างก็ไปท่องเที่ยวให้คุ้มกับวันหยุดที่มี พรราวพิลาศก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วยที่เมื่อมีวันหยุดยาวที่ไร เจ้าหล่อนก็ต้องเก็บกระเป๋าไปเที่ยวต่างจังหวัดทุกที ยิ่งใกล้หน้าหนาววันหยุดก็ยิ่งมีมาก อากาศก็น่าไปเที่ยว มีหรือที่พรราวพิลาศจะปล่อยเทศกาลนี้ให้หลุดลอยไป แต่พนักนี้ในละแวกบ้านมักจะมีความเรื่องขโมยขึ้นบ้านให้ได้ยินอยู่บ่อยๆ หญิงสาวก็ชักจะหวั่นใจที่จะปล่อยบ้านทิ้งไว้โดยไม่มีคนดูแลเหมือนกัน อยู่มาวันหนึ่งระหว่างทางกลับบ้าน พรราวพิลาศเหลือบไปเห็นป้ายประชาสัมพันธ์โครงการฝากบ้านไว้กับตำรวจ เหมือนฟ้ามาโปรดที่หวังบ้านว่าไปเที่ยวแล้วจะไม่มีคนดูแล หายเป็นปลิดทิ้งเลยทีเดียว ก็ในเมื่อผู้พิทักษ์สันติราษฎร์เค้ามีโปรโมชั่นพิเศษให้ขนาดนี้ ต้องลองใช้บริการเสียหน่อย ยิ่งถามจากเพื่อนๆ ที่เคยใช้บริการนี้มาแล้วหลายครั้ง ไม่เคยมีปัญหาอะไรมาจนใจ ก็ยิ่งอุ่นใจว่าบ้านจะต้องปลอดภัยแน่นอน

กลับมาถึงบ้าน พรราวพิลาศก็มาศึกษารายละเอียดโครงการนี้ ยิ่งอ่านยิ่งชอบ ไหนจะไม่ต้องยุ่งยากเดินทางไปโรงพัก แคโทรศัพท์แจ้งไปว่าจะฝากบ้านไว้ก็ยังได้ ไม่ต้องทิ้งกุญแจบ้านไว้ ไม่ต้อง

ทำรายการทรัพย์สินในบ้าน สะดวกสบายเสียจริง ว่าแล้วก็จัดการโทรศัพท์ไปฝากบ้านไว้กับสถานีตำรวจใกล้บ้านว่าจะไม่อยู่ในช่วงเทศกาลวันหยุดที่จะถึงนี้ ทางตำรวจก็รับแจ้งและมาตรวจตราบ้านช่องให้เป็นอย่างดี พรวรพิลาศไปเที่ยวด้วยความสบายใจ กลับมา พบบ้านอยู่ในสภาพเรียบร้อยก็ดีใจ หลังจากนั้นจึงใช้บริการฝากบ้านไว้กับตำรวจเรื่อยมาเป็นประจำ

อยู่มาวันหนึ่งพรวรพิลาศเกิดเบื่อๆ อยากรู้อยากเห็นไปเที่ยวแบบไม่รอช่วงวันหยุดเทศกาลเหมือนทุกครั้ง เมื่อตัดสินใจจะไปเที่ยวแล้วก็โทรศัพท์ไปฝากบ้านไว้กับตำรวจอีกเช่นเคย แต่เผอิญว่าช่วงที่พรวรพิลาศจะไปเที่ยวนั้นตรงกับช่วงที่มีการประชุมระดับประเทศที่จัดขึ้นในไทยพอดิ พรวรพิลาศเกรงว่าตำรวจจะมีกำลังไม่เพียงพอในการมาดูแลบ้านเรือนจึงได้สอบถามเรื่องนี้เพื่อความแน่ใจ แต่ก็ได้รับการยืนยันจากสถานีตำรวจที่รับแจ้งว่ายังไม่มีความเสี่ยงจากผู้บังคับบัญชาให้ยกเลิกโครงการนั้นแต่อย่างใด ถึงจะไม่ใช้ช่วงเทศกาลก็ตาม พรวรพิลาศได้ยืนยันอย่างนั้นก็โล่งใจ เก็บกระเป๋าไปเที่ยวอย่างสุขุขระ

หลังจากไปเที่ยวกลับมา เมื่อพรวรพิลาศกลับมาถึงบ้าน ลมแทบจับเมื่อพบว่าบ้านโดนยกเค้าทรัพย์สินมีค่าอยู่ในบ้านหายเกลี้ยง รีบโทรศัพท์ไปแจ้งกับสถานีตำรวจที่ฝากบ้านไว้ ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อได้ทราบเหตุก็รีบุดมาตรวจสอบทันที หลังจากวันนั้นพรวรพิลาศก็ได้สอบถามถึงความคืบหน้าในคดีของตนเรื่อยมา แต่ทางตำรวจก็ยังไม่สามารถตามจับคนร้ายหรือตามหาทรัพย์สินของตนมาคืนได้แต่อย่างใด พรวรพิลาศเห็นว่าสิ่งที่บ้านของตนถูกขโมยขึ้นบ้านเป็นเพราะผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและสำนักงานตำรวจแห่งชาติไม่ยอมกำกับดูแลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเฝ้าระวังบังคับบัญชาตรวจตราบ้านเรือนของราษฎรอย่างเข้มงวด ทำให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน ถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ จึงนำเรื่องนี้มายื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและสำนักงานตำรวจแห่งชาติร่วมกันชำระเงินค่าทรัพย์สินกว่าสองแสนบาทที่สูญหายไปของตน

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า โครงการฝากบ้านกับตำรวจมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นมาตรการป้องกันอาชญากรรมเชิงรุกให้ประชาชนเกิดความอุ่นใจขณะที่ไม่อยู่บ้าน และเป็นการแสวงหาความร่วมมือจากประชาชน ตลอดจนจนเป็นการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทราบถึงความห่วงใยของกองบัญชาการตำรวจนครบาลต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนั้น การดำเนินโครงการฝากบ้านกับตำรวจจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยตามอำนาจหน้าที่ของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และจากการที่ทางตำรวจมิได้นำผู้ต้องหาไปติดตั้งที่ริมรั้วบ้านที่ได้ทำการฝากไว้เหมือนเช่น

ในการฝากบ้านในเทศกาลที่ได้เคยกระทำ อีกทั้งยังยอมรับอีกว่ามีการแบ่งกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจบางส่วนไปช่วยดูแลความสงบเรียบร้อยในการประชุมระดับประเทศ เหลือเจ้าหน้าที่ไว้ปฏิบัติงานที่สถานีตำรวจที่รับฝากบ้านของพราวนิลาคแค่เพียงครั้งเดียว ประกอบกับทรัพย์สินที่สูญหายไปเป็นของที่มีขนาดใหญ่และหลายรายการซึ่งต้องใช้พาหนะหรือระยะเวลาในการขน หากเจ้าหน้าที่ตำรวจไปตรวจบ้านพราวนิลาคที่รับฝากตามการปฏิบัติในโครงการรับฝากบ้านกับตำรวจนั้นคือวันละ 8 ถึง 9 ครั้ง ก๊วยมที่จะพบร่องรอยการเข้ามาขโมยได้ จึงทำให้เชื่อได้ว่าไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจไปตรวจบ้านของพราวนิลาคในระหว่างที่ไม่อยู่บ้านแต่อย่างใด ถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติและเมื่อเกิดความเสียหายขึ้นจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้เสียหายนั้นคือพราวนิลาคอีกด้วย

แต่การละเลยต่อหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ไม่ได้ไปตรวจตราบ้านที่รับฝากไว้นั้น เหตุผลหนึ่งเนื่องมาจากการไปปฏิบัติหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของการประชุมระดับประเทศ ซึ่งถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยตามอำนาจหน้าที่โดยทั่วไป ศาลจึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายให้แก่พราวนิลาคตามความร้ายแรงแห่งการกระทำละเมิด ความเหมาะสมและความเป็นธรรม เป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น 55,535 บาท

ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติใช้ค่าเสียหายให้แก่พราวนิลาคเป็นเงิน 55,535 บาท ภายใน 30 วัน นับแต่คดีถึงที่สุดและคืนค่าธรรมเนียมตามส่วนแห่งการชนะคดีให้แก่พราวนิลาคด้วย

ใครช่วยที ขยะนี้ ชั้นไม่เอา !!!!

เทียบเคียงคำพิพากษาคำลปกรองสูงสุดที่

อ.558/2551

ใครช่วยที ขยะนี้ ชื่นไม่เอา!!!

คดีปกครองที่จะนำมาเล่าสู่กันฟังต่อไปนี้เป็นเรื่องของนางสาวสยาม ซึ่งเป็นผู้โชคดี (หรือเปล่า) ที่มีที่ดิน ติดกับบ่อขยะของอบต.ลั่นทุ่ง เมื่อเวลาผ่านไปนานขึ้น ขยะที่ถูกนำมาทิ้งไว้ ก็เพิ่มพูนจนล้นออกมานอกถนน ส่งกลิ่นเหม็นให้แกผู้ที่ขับรถสัญจรไปมา แถมที่ดินในบริเวณนั้น ยังมีการถมดินเพื่อใช้เป็นที่พักอุปกรณ์ของโครงการโรงไฟฟ้าทำให้ทางระบายน้ำธรรมชาติถูกปิดกั้น เมื่อฝนตก น้ำจากกองขยะก็ไหลเข้ามาในที่ดินของนางสาวสยาม ทำให้เกิดน้ำท่วมขัง เน่าเหม็น ยังมีขยะลอยมาด้วย ที่นี้ทั้งแมลงวันและสัตว์ต่างๆ ก็พากันอพยพมาอยู่ตามอรัญคัย ทำให้นางสาวสยาม ไม่สามารถใช้ทำอะไรได้เลย เสียรายได้ไปอีก จึงทำหนังสือร้องเรียนไปยังปลัดอบต.ลั่นทุ่งให้แก้ไข ปัญหาดังกล่าว ท่านก็ให้เอาดินถมบ่อขยะที่เต็ม แต่บ่อที่ไม่เต็มท่านก็ไม่ได้ทำอะไร บอกแต่ว่า กำลังจะสร้างเตาเผาขยะให้ลดทอนรออีกสักนิด แต่ใครจะไปทนรอได้นานขนาดนั้น นางสาวสยาม จึงนำเรื่องนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้ปลัด อบต.ลั่นทุ่งระงับการทิ้งขยะในบริเวณนั้น และขนย้ายขยะทั้งหมดออกไปภายในเวลา 3 เดือน

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การกำจัดขยะของ อบต.ลั่นทุ่งใช้วิธีการฝังกลบ โดยขุดดินทำเป็นบ่อและนำขยะไปทิ้งในบ่อขยะจนเต็มแล้วจึงกลบดินฝัง แต่ไม่สามารถฝังกลบขยะ

ทั้งหมดได้ ส่วนที่เหลือจึงกองอยู่ ส่งกลิ่นเหม็นและจากการตรวจสอบของสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของจังหวัดแจ้งว่า การกำจัดขยะของ อบต.ลั่นทุ่งไม่ถูกหลักสุขอนามัย อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเห็นได้ว่า ปลัด อบต.ลั่นทุ่ง ปล่อยปละเลเลยให้มีสิ่งปฏิญานที่ดินของตน รวมทั้งไม่ดูแลและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมภายในเขตรับผิดชอบของตน ทั้งที่สามารถทำได้ไม่ว่าจะเป็นการกำจัดกลิ่นขยะกำจัดแมลง วิธีป้องกันการฟุ้งกระจายของขยะ หรือป้องกันน้ำจากขยะไหลเข้าคูที่ดินชาวบ้าน จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ตามมาตรา 67 (2) และ (7) แห่งพระราชบัญญัติสภาพาถาบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537

ศาลปกครองชั้นต้นจึงพิพากษาให้ ปลัด อบต.ลั่นทุ่งกำจัดขยะที่อยู่บริเวณนั้นให้แล้วเสร็จภายใน 90 วันและห้ามนำขยะไปทิ้งที่บ่อขยะนั้นอีกจนกว่าจะกำจัดขยะที่มีอยู่เดิมให้เรียบร้อย และจัดให้มีวิธีการกำจัดขยะที่ถูกต้องอนามัย

ปลัด อบต.ลั่นทุ่งไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เพราะเห็นว่า การกำจัดขยะภายใน 90 วันนั้นไม่สามารถทำได้ เนื่องจากบ่อขยะนั้นใช้เป็นที่ทิ้งขยะมาเป็นเวลากว่า 6 ปี จนมีขยะเป็นจำนวนมาก และวิธีที่ใช้ในการกำจัดขยะที่ได้คือวิธีฝังกลบวิธีเดียว และการที่ศาลไม่ให้ นำขยะไปทิ้งอีกในขณะที่ยังหาที่กำจัดขยะแห่งใหม่ไม่ได้ จะทำให้เกิดความเสียหายต่อคนส่วนมาก จึงอุทธรณ์คำพิพากษาต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า จากคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าวที่ให้กำจัดขยะในบ่อขยะให้แล้วเสร็จภายใน 90 วัน และห้ามนำขยะไปทิ้งที่บ่อขยะอีกต่อไปจนกว่าจะกำจัดขยะที่มีอยู่เดิมให้เรียบร้อย ซึ่งปลัด อบต.ลั่นทุ่งอ้างว่า ผลจากคำพิพากษาดังกล่าวจะทำให้ไม่สามารถนำขยะในเขตความรับผิดชอบของตนไปทิ้งที่บ่อขยะได้ และทำให้มีขยะค้างอยู่ในเขต อบต.ลั่นทุ่งเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชนทั่วไปนั้น ศาลมีความเห็นว่า ปลัด อบต.ลั่นทุ่ง มีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องกำจัดขยะในท้องถิ่นโดยไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ใด ฉะนั้นจะอ้างถึงความจำเป็นในหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติตามเพื่อให้นางส่วยสลายจำต้องรับภาระเหตุเดือดร้อนเหล่านี้แทนต่อไปไม่ได้ และระยะเวลา 90 วันนั้นถือเป็นระยะเวลาที่สมเหตุสมผลแล้ว การที่ปลัด อบต.ลั่นทุ่งอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นจึงฟังไม่ขึ้น

คำลปครองสูงสุดนิพากษยัณตามคำนิพากษยัณของคำลปครองชั้นต้น

งานนี้ ปลัด อบต.ลันทุงคงต้องทำการบ้านกันหนักร้อยแต่ในเมื่อเลือกที่จะมาเป็นข้าราชการ
นั้นก็หมายถึงข้าของแผ่นดินแล้ว ก็ควรจะทำงานให้แก่แผ่นดินอย่างตั้งใจจริงๆ เพื่อประโยชน์
ของประชาชน

ครกหินทำฟิซ !!!!

เทียบเคียงคำนิพภาษาคำลงปกครองสูงสุดที่

อ.96/2555

ครกหินทำพิบ !!!

คงไม่มีใครปฏิเสธว่าไม่รู้จักรกหิน เชื่อว่าทุกบ้านคงมีประจำครัวกันอยู่เป็นแน่ แต่จะมีใครรู้ว่าจะเป็นครกหินให้เราได้ซื้อหามาทำอาหารตำน้ำพริกกันอยู่ทุกวัน มันอาจจะสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่นได้อย่างไม่น่าเชื่อ หลายคนคงชักเริ่มสงสัยขึ้นมาแล้วว่ามันจะสร้างปัญหาได้อย่างไร คุณต้องติดตามจากเรื่องราวของสถานีคดีปกครองสถานีนี้...

เรื่องนี้เป็นเรื่องของชาวบ้านตำบลดอนมะม่วง อำเภอเมืองแสนลำปาง ซึ่งเป็นตำบลที่อยู่ติดกับบริเวณป่าเขาป่างหรือเขาบ่อเริ่มเทียม แต่เดิมนั้นชาวบ้านก็ใช้ชีวิตกันอย่างปกติสุขและพอเพียง แต่ภายหลังจากที่นายเรือง ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 3 และประชาชนในพื้นที่หมู่ที่ 3 ได้เข้ามาบุกรุกที่ดินบริเวณป่าเขาป่างหรือเขาบ่อเริ่มเทียม ทำการแผ้วถางป่าและก่อสร้างบ้านเรือน พร้อมนำเครื่องจักรลำหีบมาลงและเสียเงินมาใช้ในการนำหินบริเวณดังกล่าวมากลึงและเจียทำเป็นครกหินกับสากหินตามโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ โดยมีการประกอบกิจการตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน ส่งผลให้ความสงบสุขที่เคยมีต้องกลายเป็นความทุกข์ให้แก่คนภายในพื้นที่โดยรอบ เพราะการดำเนินการดังกล่าวทำให้เกิดฝุ่นละอองหินจำนวนมากรบกวนความเป็นอยู่ของประชาชน

นายวัน ซึ่งเป็นชาวบ้านในพื้นที่ เห็นสภาพแล้วอดรอนทนไม่ได้เพราะถ้ายังปล่อยให้มีการดำเนินกิจการเช่นนี้ต่อไปอาจสร้างผลกระทบต่อสุขภาพของชาวบ้าน อีกทั้งชาวบ้านก็จะไม่สามารถเข้ามาใช้ประโยชน์จากพื้นที่ที่เป็นที่สาธารณะประโยชน์ดังกล่าวนี้ได้ จึงขอเป็นตัวแทนยื่นหนังสือร้องเรียนต่อนายอำเภอแฉ่งสำราญแต่ในที่สุดก็ไม่ได้มีการดำเนินการกับผู้บุกรุกแต่อย่างใด นายวันจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้นายอำเภอแฉ่งสำราญและองค์การบริหารส่วนตำบลดอนมะม่วง ดำเนินการให้ผู้บุกรุกที่พินาศออกไปจากที่พินาศ และให้มีการปลูกป่าทดแทนบริเวณที่มีการบุกรุก

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ที่ดินพินาศตั้งอยู่นอกเขตป่าไม้ แต่อยู่ในเขตปริมาตรรอบที่เขาบ่อเริ่มเต็ม 40 เมตร จึงเป็นที่ดินสาธารณะสมบัติของแผ่นดินประเภทที่ดินรกร้างว่างเปล่าตามมาตรา 1304 (1) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อปรากฏว่าได้มีบุคคลอื่นเข้าบุกรุกปลูกบ้านอยู่อาศัยโดยไม่มีหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินและไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย การกระทำดังกล่าวจึงเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 9 แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ประกอบกับอำนาจหน้าที่ในการดูแลรักษาที่ดินซึ่งเป็นสาธารณะสมบัติของแผ่นดินและทรัพย์สินของแผ่นดินดังกล่าวนั้น เป็นอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่นั้นตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้มอบหมายไว้

ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าอบต.ดอนมะม่วง ปล่อยให้ละเลยให้มีการเข้าไปปลูกสร้างบ้านเรือนอยู่อาศัยในที่ดินพินาศโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงต้องถือว่าละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

ส่วนนายอำเภอเมืองแฉ่งสำราญ มิได้รับการมอบหมายให้ดูแลรักษาที่ดินรกร้างว่างเปล่า จึงมิได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติแต่อย่างใด

สำหรับกรณีนี้นายวัน ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ปลูกป่าทดแทนที่ดินที่ถูกบุกรุก เห็นว่า นายอำเภอเมืองแฉ่งสำราญและอบต.ดอนมะม่วงไม่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการปลูกป่าในบริเวณที่บุกรุก คำขอดังกล่าวศาลไม่อาจมีคำสั่งบังคับให้ได้ตามมาตรา 72 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ อบต.ดอนมะม่วง ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดเพื่อให้ผู้บุกรุกออกไปจากที่ดินรกร้างว่างเปล่าป่าเขาโป่งหรือเขาบ่อเริ่มเพิ่มภายในกำหนด 60 วัน นับแต่วันคดีถึงที่สุด และยกฟ้องแก่นายอำเภอแสนสำราญ

อบต.ดอนมะม่วงไม่เห็นด้วยกับคำตัดสินของศาล จึงได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดว่า ทางอบต.มิได้ละเลยต่อหน้าที่แต่อย่างใด เนื่องจากการผลิตครกหินมิได้ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม อีกทั้งยังเป็นการใช้สอยพื้นที่สาธารณะที่มีได้ใช้ประโยชน์มาก่อนหน้านี้ให้เกิดประโยชน์ต่อประชาชนในพื้นที่ นอกจากนี้กลุ่มดังกล่าวก็ได้แสดงสิทธิครอบครองเพื่อตนแต่อย่างใด และในการประชุมสภา อบต.ดอนมะม่วงที่ประชุมก็สมมติเห็นชอบให้กลุ่มผู้ผลิตครกหินดำเนินการต่อไปได้ อบต.จึงเห็นว่า สามารถที่จะดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในการอนุญาตให้ใช้พื้นที่สาธารณะที่อยู่ในความดูแล เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวมและชุมชนได้ จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาแก้หรือกลับ คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุด วินิจฉัยว่าที่ดินบริเวณป่าเขาโป่งหรือเขาบ่อเริ่มเพิ่มที่นายเรือง และ ราษฎรในพื้นที่ได้เข้าไปทำการแผ้วถางป่าและก่อสร้างบ้านเรือนพร้อมทั้งนำเครื่องจักรสำหรับบดสี และเจียหินมาใช้เจียทำครกหินและผ่าหิน โดยใช้หินบริเวณป่าเขาโป่งหรือเขาบ่อเริ่มเพิ่ม เป็นวัตถุดิบ ในการประกอบกิจการนั้น เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทที่ดิน รกร้างว่างเปล่า และจากการ ตรวจสอบโดยเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดิน ปรากฏว่าลักษณะสภาพของที่ดินเป็นป่าละเมาะอยู่บนเชิง เขาห่างจากภูเขามะเก็น 40 เมตร และไม่ได้ตั้งอยู่ในเขตป่าไม้หรือเขตอุทยานแห่งชาติและไม่ได้มีการ ขึ้นทะเบียนเป็นที่ดินสาธารณะประโยชน์ สำหรับประชาชนใช้ร่วมกันแต่อย่างใด

ดังนั้น องค์การบริหารส่วนตำบลดอนมะม่วงจึงต้องมีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาและดำเนินการ คัดค้านหรือฟ้องร้องที่ดินบริเวณป่าเขาโป่งหรือเขาบ่อเริ่มเพิ่ม ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการ ดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดิน อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พ.ศ.2544 ประกอบกับ คำสั่งกระทรวงมหาดไทย มอบหมายให้ทบวงการเมืองอื่นมีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาและดำเนินการ คุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินหรือทรัพย์สินของแผ่นดินและประกาศ กระทรวงมหาดไทย เรื่อง กำหนดบริเวณที่หวงห้ามตามมาตรา 9 (2) แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน

ส่วนในการนี้ที่ อบต.ดอนมะม่วงละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือไม่นั้น ศาลเห็นว่า หาก อบต.ดอนมะม่วง จะยินยอมให้บุคคลใดเข้าไปใช้พื้นที่ดินพิพาทได้นั้น จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าได้มีการยื่นคำขอและได้รับอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัด ที่มีอำนาจหน้าที่ในการอนุญาตตามที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการอนุญาตตามมาตรา 9 แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ.2543 กำหนดไว้

แม้การที่ อบต.ดอนมะม่วงได้ดำเนินการประชุมสภาอบต.ดอนมะม่วง ซึ่งที่ประชุมมีมติให้กลุ่มผลิตภัณฑ์ครกหินประกอบกิจการในพื้นที่ที่พิพาทต่อไปได้จนกว่าศาลปกครองจะชี้ขาด ก็ไม่อาจจะถือว่าเป็นการอนุญาตโดยชอบด้วยกฎหมาย

ดังนั้น การที่อบต.ดอนมะม่วงปล่อยให้ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 3 และราษฎรในพื้นที่หมู่ที่ 3 เข้าไปแผ้วถางป่าและก่อสร้างบ้านเรือนและปล่อยให้มีการนำเครื่องจักรสำหรับกลึงและเจียหินมาใช้เจียทำครกหินและผ่าหินในบริเวณป่าเขาโป่งหรือเขาบ่อเริ่มเต็ม จึงต้องถือว่า อบต.ดอนมะม่วง ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามศาลปกครองชั้นต้น

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เมื่อกฎหมายมีหลักเกณฑ์และวิธีการให้ต้องปฏิบัติ ถ้าหน่วยงานของรัฐไม่ปฏิบัติตามผลสุดท้ายอาจเป็นการละเลยต่อหน้าที่ได้นะครับ...

เขาพนม

อุทยานแห่งชาติเขาพนมเบญจา

Khao Phanom Bencha National Park

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เขาพนม

เอกสารประชาสัมพันธ์ของสำนักงานศาลปกครอง

ประจำปี ๒๕๕๖

- หนังสือที่นี้...สถานิคดีปคคอง เล่ม 1
- หนังสือที่นี้...สถานิคดีปคคอง เล่ม 2
- หนังสือข้อควรรู้ก่อนไปศาลปกครอง
- หนังสือการทูลสารนํารู้เกี่ยวกับศาลปกครอง
ชุด สารพันปัญหาคดีปกครอง เล่ม 1
- หนังสือการทูลสารนํารู้เกี่ยวกับศาลปกครอง
ชุด สารพันปัญหาคดีปกครอง เล่ม 2
- หนังสือคดีปกครอง...รู้ไว้บอกต่อ
- หนังสือศาลาหน้าศาล
- แผ่นพับ เรื่อง การเตรียมคำฟ้อง
- แผ่นพับ เรื่อง 4 ขั้นตอนสำคัญ ของการดำเนินคดีในศาลปกครอง
- แผ่นพับ เรื่อง ระยะเวลาการฟ้องคดีปกครอง
- แผ่นพับ เรื่อง วิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา
- แผ่นพับ เรื่อง รู้จักกับตุลาการผู้แถลงคดีปกครอง
- แผ่นพับ เรื่อง แนะนำเขตอำนาจศาลปกครอง
- แผ่นพับ เรื่อง ระบบไต่สวน
- แผ่นพับ เรื่อง การอุทธรณ์คำสั่งหรือคำพิพากษา
- วีซีดี เรื่อง การฟ้องคดีปกครอง
- วีซีดี เรื่อง สารคดี...บทเรียนชีวิตจากคดีปกครอง
- ซีดี เรื่อง ครบเครื่องเรื่องคดีปกครอง
- ซีดี เรื่อง ศาลปกครอง ความเป็นธรรมคือภารกิจของเรา

สนใจเอกสารประชาสัมพันธ์หรือสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติม โทร. ๐ 2141 1111 หรือ

สำนักงานศาลปกครองได้จัดทำข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับศาลปกครองและสำนักงานศาลปกครองเพื่อให้บริการประชาชนผ่านระบบ **Call Center** (สายด่วนศาลปกครอง 1355 หรือ 0 2141 1111) โดยให้บริการข้อมูลข่าวสารต่างๆ ของศาลปกครองและสำนักงานศาลปกครองผ่านระบบเสียงอัตโนมัติ (VR) และระบบโทรสารตอบกลับอัตโนมัติ (FAX) ตลอด 24 ชั่วโมง และให้บริการให้คำปรึกษาแนะนำและติดตามความเคลื่อนไหวคดีปกครองในวันและเวลาราชการดังนี้

กค. 0 ติดต่อบริษัทนิติ (จันทร์ - ศุกร์ เวลา 8.30 - 16.30 น.)	
กค. 1 ความรู้เกี่ยวกับศาลปกครอง	
กค. 1	ศาลปกครองคืออะไร
กค. 2	ประวัติศาลปกครอง
กค. 3	โครงสร้างและเขตอำนาจของศาลปกครอง
กค. 4	หน่วยงานราชการศาลปกครอง
กค. 5	แผนกคดีพิพาทคดีอื่น
กค. 2 การฟ้องคดีในศาลปกครอง	
กค. 1	ลักษณะคดีที่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง
กค. 1	คู่กรณี
กค. 2	ประเภทคดีปกครอง
กค. 2	ประเภทคดีปกครองที่อยู่ในอำนาจศาลปกครองชั้นต้น หรือศาลปกครองสูงสุด
กค. 3	คดีที่ไม่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง
กค. 4	เงื่อนไขในการฟ้องคดีปกครอง
กค. 1	ผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง
กค. 2	การดำเนินการในคดีความเบื้องต้น หรือยื่นฟ้อง
กค. 3	ตามขั้นตอน หรือวิธีการที่กฎหมายกำหนด
กค. 4	การยื่นคำฟ้องตามที่กฎหมายกำหนด
กค. 5	การยื่นคำฟ้องภายในระยะเวลาที่กำหนด
กค. 6	ค่าธรรมเนียมในการฟ้องคดีปกครอง
กค. 6	วิธีการ และสถานที่ยื่นคำฟ้อง
กค. 3 การขอรับฟ้องก่อนฟ้องคดี	
กค. 4 ขั้นตอนการฟ้องคดีในศาลปกครอง	
กค. 1	ระบบวิธีพิจารณาคดีปกครอง
กค. 2	ขั้นตอนการดำเนินคดีในศาลปกครอง
กค. 3	การยื่นคำฟ้อง คำคัดค้านคำให้การและการยื่นคำให้การเพิ่มเติม
กค. 4	การแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม และการนัดวันสืบพยานและการตั้งโจทก์
กค. 5	การนัดพิจารณาพิพากษา การยื่นคำพิพากษา หรือคำสั่งชี้ขาดคดีและระบอบคำพิพากษา
กค. 6	การอุทธรณ์ การพิจารณาอุทธรณ์ในศาลปกครองสูงสุดและระบอบคำพิพากษา ศาลปกครองสูงสุด
กค. 7	การบังคับคดี
กค. 5 การขอรับฟ้องคดี	
กค. 1	คดีเกี่ยวกับการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
กค. 2	คดีเกี่ยวกับการระงับคดีแพ่ง หรือปฏิวัติคดี
กค. 3	คดีเกี่ยวกับการระงับคดี หรือความรับผิดชอบอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย
กค. 4	คดีเกี่ยวกับการสัญญาทางปกครอง
กค. 5	คดีพิพาทคดีอื่น
กค. 6 คู่มือการใช้งาน Call Center ศาลปกครอง	
กค. 7 ขอรับแบบฟอร์มทางคดีไปยังโทรสาร (FAX)	
กค. 1	แบบฟอร์มคำฟ้อง
กค. 2	แบบฟอร์มคำให้การ
กค. 3	แบบฟอร์มคำคัดค้านคำให้การ
กค. 4	แบบฟอร์มคำให้การเพิ่มเติม
กค. 5	แบบฟอร์มคำอุทธรณ์
กค. 6	แบบฟอร์มคำวินิจฉัย
กค. 7	แบบฟอร์มคำร้องคำขอไม่รับคำพิพากษาในคดีปกครอง

ศาลปกครองสูงสุด ศาลปกครองกลางและสำนักงานศาลปกครอง
เลขที่ 120 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210

โทรศัพท์ 0-2141-1111 www.admincourt.go.th

